

העולם הזה

הייתי איתך להצביע

המחיר
120
פרוטה

מכ. / 717 שנה 14 / כ"ב תמוז תשי"א / 26.7.51

השבועון המצויר
לאינפורמציה

השבועון המצויר לאינפורמציה
המערכת והמנהלה:
רח' לילינבלום 12, תל-אביב
ט.ד. 136, טל. (ומני) 66785

מו"ל: העולם הזה בע"מ; מודפס בדפוס ישראל בע"מ; הפזר: סלס בע"מ.

העורך:
אורי אבנרי
עורך משנה:
שלום כהן

עורך הסגנון:
דב איתן

תצלומונים:
רונן בר, דוד רובינר

חברי המערכת:
מיכאל אלמז, יחיאל כשן, ניצה נבי, נירה לביא, רפאל סלע, איתמר עילם, יעקב צילי.

סופרי חוץ:

ההארד נורדון, מונסי נייקובס, דנה דינור, אהרן דומניק, סלים מנצור.

מכתבים

בחירות וכפירט

הסכסוך להיות כל כך הנשים ואובייקטיביות, והנדרס סוף סוף את האמת: את כל המפלגות האלה צריכים לשלם בספירט, או לכבד אותן בכבוד ישראל. הצעתו הפרטית להכרזה קדישא פור לימית: מפלגת הנער העברי. מועמרים: ישראל נלילי, ינאל אלון, עורכי העולם הזה.

בחירות ופזירט

בקשר לניתוח עמדת המפלגות בשאלה הערבית (העולם הזה 715): לא יהיה שלום עם מדינות ערב כל זמן שנמשך הפזירט עם עבריהן. לשם קידום השלום עם יתר מדינות ערב יש לחסל את המעצמה ההאשמית, תנועת ארצות ערב לא תהיה אחידה, ותלויה בניהול דיפלומטיה מוצלח מצדנו. צורת מדינות, "הרות" בידון.

מ. מירון, תל-אביב

מעולם לא היתה מלחמה תרופה טובה למחנה השלום.

האך הצלחת העולם הזה לגלות את מדיניות החוץ של הציונים הכלליים בנינוחן (העולם הזה 714) הרי מפלגה זו מושגת באופן כרוני (מדינת דעותיה בעניינים אלה, וכל חצייה מכחישה לסיבת האוהר, וזהו תעודת עניות שמפלגה זו לוספת בכלל מקום בחינוך, יש זכות קיום רק למק", מפא"י וחרות).

יוסף חצרוני, תל-אביב

האם אין זה מברא לחשוב שמפלגות אלה עם ריח עיבוש הנודף מהן, פנייתן אל היורשים האפלים ביותר של האוהר ואיימוסריותן הכללית נאות תהיה על המדינה שמשה ברם לבם של בחורים אידיאליסטיים? בשבילי יש רק פתרון אחד: להי

פזירט?

החוקאל בקמן, חיפה

נער מחפש את המחר

פצעו של חיים מסה (העולם הזה 713) הוא פצע של כל הלוחמים, אם כי אצלו הוא בנות פצע השאר הוא בפש. אצל מסה מתעוררים הספקות בלבם של הלוחמים, ובלי שמים נזכרים בבכרי המשרד — למי אני עמל... אולם למרות הכל ובכל זאת היה כדאי.

על העולם הזה לנהל מלחמה בלתי פוסקת למען זכויות משפחות החללים ולמען כל אלה המשמשים חומר למאמרים מסוגו של חיים מסה. אולם אין כל טעם להאשים את מנהיגי אצ"ל בחוסר מעשה למען. האשמה חייבת להיות מופנית אל מנהיגי כל הישוב, היות ובזכות כל הלוחמים של כל הנפשים וכינו למצבנו הנוכחי.

ראש-קבוצה עמינדב (לשעבר)

ביאדיק והפרנקים

אני מסכים 100% עם דברי ביאדיק על הפרנקים, מפני שממש שנות עבודתי בידע עם פרנקים הספיקו לי בשביל להכיר את כל הפסוקים שבהם, ונס את הטיפוס שכתב בעולם הזה (715), המתימר ומברר נכונה ובשכחה מניע לכלל מעשים (החרמת ביאדיק) הריהו משתמש. היתרון שהיחסים בינו ובין המורה לכפרות מתוכם.

יחזקאל בקיר, קרית חיים

עידמו זה האיש הקטן

אני מבין מדוע אתם לועגים לסלי פלשטר על שאין לו אמבטיה בביתו. האינכם יודעים כי אמבטיה היא דבר מיושן וכי הטכניקה

המודרנית כבר פסחה עליה והגיעה למכשירי טלוויזיה?

אליהו נעים, ירושלים

מנה אחרונה בננסת

הופעתה לראות את מנתנו של הוד מעלתו, שרהחלקאות לבון (העולם הזה 715). איוו תמונה מועזת ומכוערת, ששר אינו יודע לשלוט בה כראוי! ממתי שיתים נכשכשפית בתוך הכוס? הרי העולם הזה מופץ בכל העולם. מה ינידו? אני מקוה שבננסת הבאה ישבו אנשים בעלי חינוך בשטח האכילה (לפחות).

משה רבינוביץ, תל-אביב

העולם הזה מסכים שרצוי להוציא את הכפית מן הכוס, שמתחוללות בה טעויות פוליטיות כה רבות, אך אינו בטוח שהדבר יזניי לכוסו של שר או ח"כ.

בזו עיני

הזוכים ניצח

מעל הכניסה למסעדה חיפאית נסוי שלט המכריז באותיות קידוש לבנה, בשם משרד הבי"ח: "מלחמה בחרקים".

אך לקוח שהזיז מין מנת אוכל באותה מסעדה תמה למספר הז'ובים הרב שהגו מעל צלחתו.

"מה בדבר השלט?" שאל הלוקח את המלצר.

"נכון", היתה התשובה, "נוהלה מלחמה פעם, אך הזוכים ניצחו".

הקורא מתחיהו גורפינגל, רמת-גן, זוכה ב"י ל"י (עם חומר חיטוי).

נרדי נגד ויזנסקי

בהעולם הזה 711, בשיחה עם סופר העיתון דובר מכת השלנים הוללים המציפים כיום את הארץ, זה פגע באחד מנושאי כליז כליז, ויזנסקי, מר ויזנסקי, אשר היה ידוע לי בזמנו משהו פרטית בבתי-הספר תל-אביביים. יש להודות שבזמננו שלנו זול — זהו עסק מכניס, ובפרט בסיוע של הרדיו ותקליטים. ולדונמה — השמעת צריחות בלתי אסמיות עם תערוכת של ארנסטה זוללה בשרות של שושנה דמארי, אשר מצאה את המקום המתאים לה במעורון לילה בניו-יורק, לרעתי ולדעת רבים יש להלחם בנעם זה עד המה, כי הצפיפות לחדור ה"ל נעור לא נוכרת ובפרט אם השונן של המור ה"ל נעור על ידי אלה שרואים בכליו או מתקן סיסטמי של הנעור העברי המפורי, בקביעות של ויזנסקי והבריו אשר הודפסו ב"ב

לנינות העולם הזה, רצופים זה לזה, נדפסו על עיליה השונה של מר ויזנסקי, כאילו נמלטו אל מקבר לים למקן נון את שופן. רעיון יפה, ובפרט ששופן אהוב עלי, אך לאמיתו של דבר נגנתי אותו ובריו ובארץ (בפרט בזמננו של אימסר) של אמנות המורה הנודעת ביותר המופשט בארצנו. זה אורחים מבחין והן מקומיים). ברצוני לספר לשם האמת כי בספטמבר 1947, ססתי לפי המוסק מיוזמת לפזיר כציר לקונגרס עולמי למוסיקה ולפולקלור עמים, לייצג את המור הארצישראלי. מצרפת הוזמנתי לזרוע קונצרטים לארצות הברית. על עצם פעולתי המוסיקלית המסועפת עוד אכתוב אך ערובה אחת יש לציין, כי בשנת 1949 בנשף הגדול שנערך בניו-יורק ביום העצמאות במדיסון סטריט נרדנו ונעמדנו כ-20000 שלם בוצעה במרכז התכנית סופיה וזמרתיה שלי על נשואים ישראלים. להקה של כוחות מפורסמים בצעו את היצירה הנדולה, "משעבר לנצחון" נגנתי ונשנתי על הכל, אך הספקתי גם לראות באותו ערב בין העומדים ליד הבמה גם את ויזנסקי, אשר נראה די מסכן והמום במקרה. האין זו אחת ההזדמנויות לכיפורי על נגינת שופן.

נישבת ששון

הופעתה לקראת העולם הזה, נליון 716 שלפי דברי, מתנגדי הפוליטיקה וכשתי את שם משפחת ששון לפני 26 שנה בלבד באשורו של הקרוב רחוק סיר פיליפ ששון.

1. היה עירר העתון מטריח את עצמו היה בודאי מוצא את העובדות כדלקמן:

2. כאשר נולדה ניהו לי השם צאלה (באנגלית פיליפ) ע"י אבי שלמה בנימין ששון בנימין ש"ך ששון.

3. במשך שנים רבות נהנו בכית ראובן, הוא הבית המסורתי במשך דורות של בית ששון, שם נולדה רוב משפחתו.

4. דודי, את אבי, אליהו ששון חי ענים רבות בארץ-ישראל והיה ידוע בארץ בין אנשים רבים ובנו בנימין ששון בידורו הוא סוחר ירושלים חבלי אביב עד היום הזה ומאז ומעולם לא שינה את שמו.

לכן לא היה שום צורך לאשרו של הקרוב רחוק (שהוא יותר רחוק מאשר קרוב) סיר פיליפ ששון, שהוא היה קרוב-רחוק של אבי מצד אביו בנימין ששון ומצד אמו רחל ששון, נבדחו של דוד ששון מהרור.

לא אחי ולא אחי אנכי התחשבנו ביותר עם השם ששון שנשא אותו כל יהודי שני בבשר מפני שהיה אינו שם משפחה בלבד, כמו במהרה שלנו, אלא גם שם פרטי, כנון עזרא ששון משפחת אסתיק שטרם את הכסף לסיור כפר יחזקאל ומורא את עצמו ששון, לפי שמו הפרטי של אביו הוא.

כסאיה הבכור, בנימין יוסף פזיחה שבזמנה קנה לה מוניטין רב בעיראק, בהודו ובאנגליה (ואשר עסקה בענייני מסחר של הפירמה דוד ששון ושות' וא.ד. ששון ושות') קרא את שם הפירמה, "בכור בנימין", והעניו על שם משפחת דודי מצד אמו, ששון ושל ש"כיו הוא.

השם שהוא משתמש בו עד היום הזה בלי להוסיף את שם המשפחה וכל יהודי מעיראק המכיר אותו יודע ששם ששון ש"ך לו.

נכון הדבר שכאשר נרשמה לבית הספר בבגדד רשמו אותו כצאלה שלמה, ז.א. שמי הפרטי ושם הפרטי של אבי. בשם זה קוראים לי גם היום לתורה. כאשר נשעתי מעיראק להודו ולאנגליה בפזיח דרכון בשם פיליפ בנימין השם ששון לא הופיע, לא מפני שלא היתה לי השרות להשתמש בשם זה, אלא מפני רשלנות מצד השלטונות שבזמן ההוא היו מוציאים דרכונים במספר רב ולא דייקו בשמות, וגם משפחתי או הדאגת אדישה לניי השם בשם ששון שבעניי האנגלים היה קשור עם הון רב, מה שאינו נכון בקשר לאנה משפחתי.

ס. ב. ששון, עו"ד

לצ', ד' וח', ברור שהוא רוצה בקואליציה אורחית.

כדי לא לסכן את הבחירות, הריהו מקיף רק את המפלגות העיקריות. כן לא חולק הגוש הדתי (המנוח) לסייעותיו השונות. קוראים יוכלו לבדוק אם מוחם שלם עם לבם. שאר הקוראים ימצאו כי הבחירות יקל עליהם להגיע לכלל מסקנה הגיונית וצלולה. מטרת המערכת היתה להבטיח כי קוראיה יחשבו היטב על כל בעיות המדינה לפני שיחליטו את החלטתם הגורלית, יצביעו בהגיון קר, מבלי להיגרר אחרי סיסמאות דימוגיות. היא מקוה שעם זאת מילאה, בבחירות אלה, את תפקידה המוסרי כמערכת עתון בלתי-תלוי.

ביום הששי האחרון יצאו כמעט כל חברי המערכת השווים בתל-אביב לבדוק את סעי' רת'הקה במקומות החלוקה השונים. הם חזרו משליחות זו כשבידם לא רק חומר ממצה על עצם הבע' יה, אלא גם רשמים חיים מאד על יחס הקהל כלפי העתונות ותפקידה.

אנשים העומדים 3, 4 או 5 שעות בתור גושים מטבעם לרונן ולעצבנות, וטבעי כי ישפכו את רובם זה על האובייקט הקרוב ביותר. בכל זאת נתיקל חברי המערכת ברוב המקומות ביחס איהד ביותר מצד הקהל המחכה, שהבין כי תפקיד העתון הוא

לגלות את האמת, לתארה ולפרשה מתוך תקוה כי חקירה עתונאית תעזור לשים קץ למצב המתפיר, הומטרו על חברינו קריאות רבות של "בוא וצלם!", או "בוא ורשום!". אשה אחת אף ביקשה את מכונית המערכת להביאה אל ראש העיר, למען תוכל לשפוך לפניו את מרי שיחה (אך לא מצאה אותו בדירתו).

היו גם גילויים אחרים. אנשי מפלגות מסוי' יימות, שסברו כי גילוי המצב עלול להזיק למפלגתם לקראת הבחירות, ניסו למנוע בכוח בעד חברי המערכת ממלא את תפקידם הציבורי. ליד בית-ארלונדורוב בתל-אביב התנפלו אנשי מפלגת-פועלי-א"י על הצלם, הדחפו, איימו לשבור את מצלמתו, בריכוז של ער' לים חדשים ביפו הסית תועמלן מפלגתי (ד"ר בר אדיש) את הקהל (דובר רוסי, בולגרית, רומנית) נגד חברי המערכת, שנאלצו להגן באגרופיהם על זכותם לרשום ולצלם. כמה שוטרים שנכחו במקום (בהנהגת סמל מס' 1572) עמדו מן הצד, אסרו על חברי המערכת למלא את תפקידם, במקום להגן עליהם. קל לסלוח לעוילים, שרבים מהם לא הכירו מימיהם משטר דימוקטי ועתונות חפשיית. קשה יותר לסלוח לאנשי מפלגות, הסבורים כי אינטרס כיתתי עומד מעל לאמת.

מחממה מיוחדת במינה ניהנה בימים אלה לעתון זה.

קוראים שעברו על פני הקיוסקים ראו בש' בוע שעבר עתון אידישי חדש, שעשרו העת'קה מיוחדת (עד לצורת האותיות, הפסיקים ולנקודות) של שער העולם הזה. גם העסיק השני מועק העתקה עבדותית. אולם בזה נסתים הדמיון: כל שאר העתון מלא גלוי פות מיושנות, מושאלות מגליונות ישנים של עתונים אחרים.

כוננת המו"ל היתה, כנראה, לעורר את הרושם שזוהי הוצאה לועזית של העולם הזה, מתוך תקוה שהדבר יעורר לתפוצת עתונו.

כונה מפוקפקת במק' צת — אך מחממה חד-משמעית.

2012

ה ש ע ר

הנשימה תהיה עצורה. הקוביות התגלגלה על שולחנה של המדינה. עיניים מלאות תקווה וצפיה, דאגה או סקרנות תנסינה לנחש ראשו של מי יהיה למעלה: בי. ג'י. ? רוקח ? תופיץ טובי ? שפירא ? סנה ?

יד אלמונית תורק את הקוביות הגורליות שתקבענה את דמות המדינה בארבע השנים הקרובות. אלמונית? בעצם, לא. כי תהיה זאת, אחרי ככלות הכל, ידך שלך. לכן, הסס רגע לפני שתגלגל את הראשים. חשוב אם אינך מושפע ע"י סיסמאות ריקות, ע"י הבטחות סרק, ע"י פנייה לרגשות מעורפלים. חשוב! ואחר-כך: זורקי.

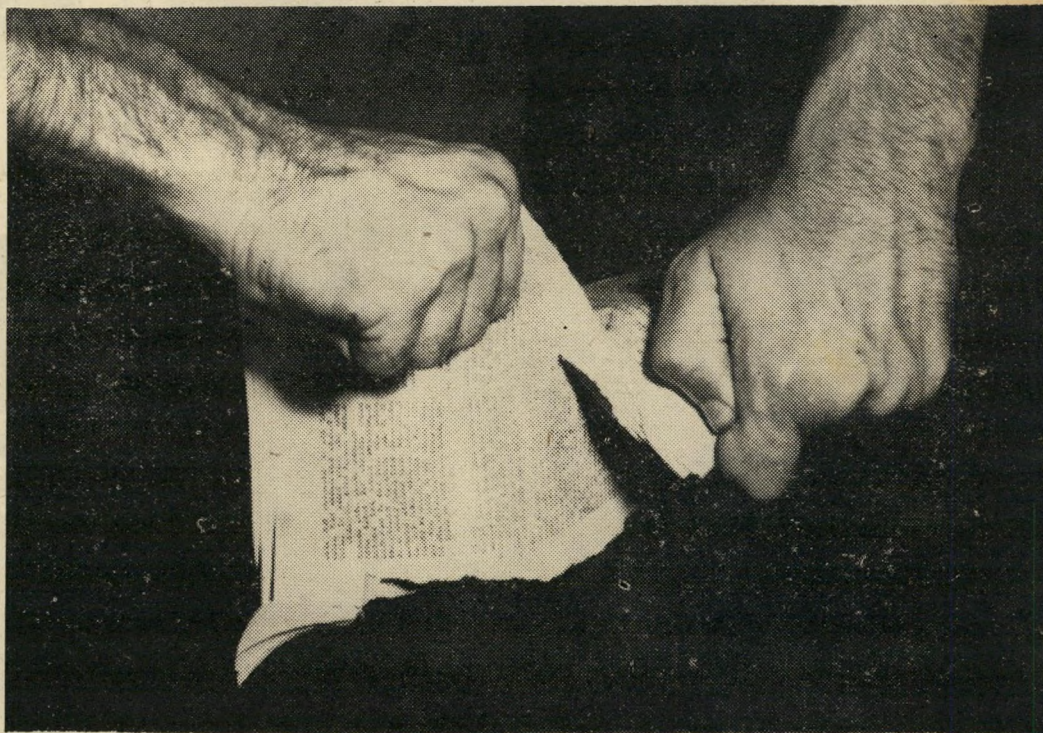
עמוד!

לפני שתזרוק את הפתק
שיקבע את גורל המדינה
וגורלך לארבע השנים
הבאות לתוך הקלפי.
המתן ושאל את עצמך
את 25 השאלות הבאות
רשום את התשובות בלוח
בעמוד 12. הן תראינה לך
בעד מי' שלך להצביע

כץ: א/4, ס/4, ד/4, צ/4, ח/4.
לא: ק/15, מ/5.

1. האם אתה רוצה באמת בשנוי קיצוני של המשטר?

כץ: ק/5, מ/5, צ/5, ח/5.
לא: א/10, מ/5, ד/5.

2. האם היית רוצה שנקבל בידירות את פני
הצבא האדום אם יפלוש לארץ במלחמת עולם?

כץ: ק/15, מ/5.
לא: א/4, פ/4, ד/4, צ/4, ח/4.

3. האם אתה
מסכים לתת
לאמריקאים
בסיסים וזכות
מעבר
במדינת ישראל
במלחמת עולם
שלישית?

7. האם אתה בעד זה שנחדש את המלחמה בערבים
כדי להזיז את גבול המדינה עד לירדן?

כן: מ/5, ח/15.
לא: ק/4, א/4, פ/4, ד/4, צ/4.

8. האם חושב אתה שהאנגלים יצאו את הארץ
הודות למלחמתם של הארגון הצבאי הלאומי ולח"י?

כן: ח/20.
לא: ק/4, א/4, מ/4, פ/4, ד/3, צ/2.

9. האם אתה חושב שהצנע, הקיצוב והפיקוח
דרושים בתקופת קיבוץ הגלויות?

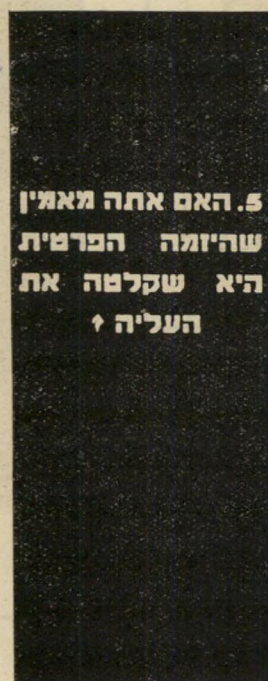

כן: ק/4, א/4, מ/4, פ/8, צ/4.
לא: ד/3, צ/10, ח/7.

4. האם אתה חושב
שפעולתו האישית
של בן-גוריון היא
שהבטיחה את
הקמתה של
המדינה וביצוע
קבוצת הגלויות?

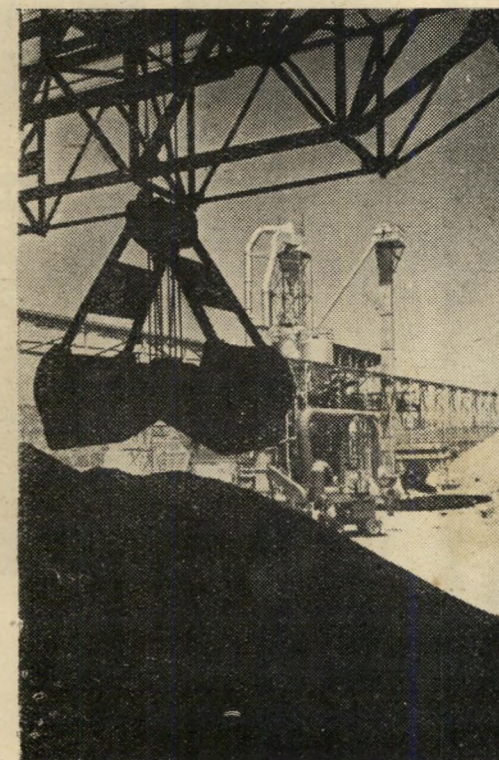
כן: א/20.
לא: ק/4, מ/4, פ/1, ד/3, צ/4, ח/4.

5. האם אתה מאמין
שהיזמה הפרטית
היא שקלטה את
העליה?

כן: פ/3, ד/3, צ/7, ח/7.
לא: ק/4, מ/8, א/8.

6. האם לדעתך
חייבת מדינת ישראל
להלאים את מפעלי
היסוד, כגון חב'
החשמל ומפעל
האשלג?

כן: ק/10, מ/10.
לא: א/4, פ/4, ד/4, צ/4, ח/4.

10. האם אתה חושב שהמעלה עזרה להעביר המרכזי ולחברות דומות לדחוק את רגלם של הסוחרים הפרטיים ושווה הויק למשק?

כן : פ/2, ד/2, צ/10, א/6.
לא : ק/3, מ/7, א/10.

11. האם אתה מאמין שהשווק השחור קיים עקב החבלה של חוגי המסחר הפרטי?

כן : ק/5, מ/5, א/10.
לא : ד/5, צ/10, ח/5.

12. האם אתה מאמין שהון זר יעדיף לבוא לישראל אם שר האוצר יהיה לא-שואלי. ושהדבר חשוב?

כן : פ/4, ד/2, צ/10, ח/4.
לא : ק/3, מ/7, א/10.

14. האם אתה חושב שהראשון למא' הוא יום חג?

כן : ק/7, מ/7, א/6.
לא : פ/5, ד/5, צ/5, ח/5.

13. האם אתה מתנגד להקפאת שכר הפועלים בתקופת קיבוץ גלויות אם אין הקפאת הרווחים והמחירים?

כן : ק/10, מ/10.
לא : א/5, פ/3, ד/2, צ/8, ח/2.

בן : מ/20.
לא : א/12, ב/2, ג/2, ד/2, ה/2, ו/2.

בן : ד/20.
לא : ק/3, מ/4, א/4, ב/3, ג/3, ח/3.

16. האם אתה חושב שיש לבטל את גיוס הבנות ?

בן : א/20.
לא : ב/20.

18. האם אתה חושב שצ"ם פילגה במזיד את הקבוץ המאוחד ?

בן : צ/10, ח/10.
לא : ק/5, מ/5, א/5, ב/5.

20. האם אתה חושב שכדאי לתכנן את העלייה, ואם יש צורך גם לצמצמה ?

בן : ק/8, מ/4, ג/8.
לא : מ/5, א/5, ד/5, ח/5.

19. האם אתה חושב שיש לתת להסתדרות הציונית השפעה רבה יותר על עניי המדינה ?

בן : ד/4, צ/12, ח/4.
לא : ק/5, מ/5, א/5, ב/5.

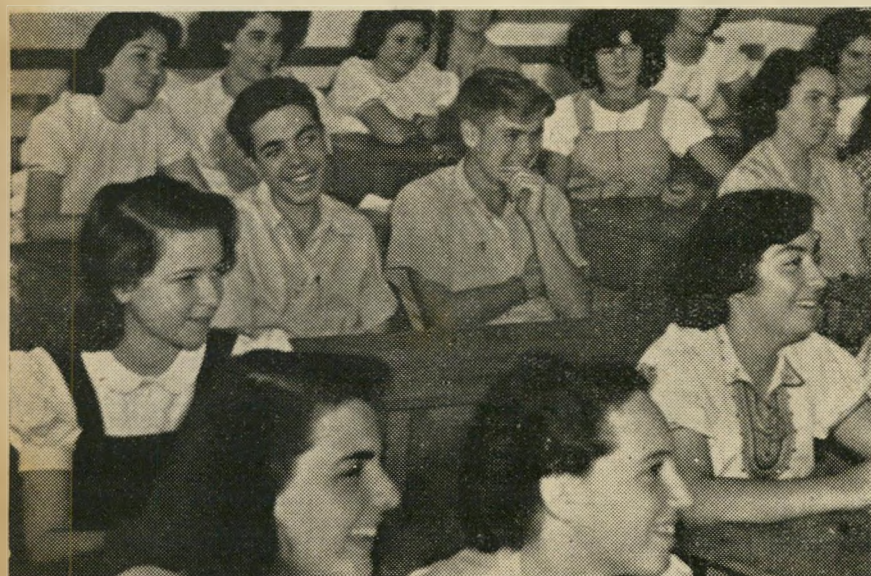
21. האם אתה חושב שיש לחסל את המשטר הצבאי
ולהחזיר לערביי ישראל את חופש האדם?

כן: ק/12, מ/8.
לא: א/4, פ/4, ד/4, צ/4, ח/4.

22. האם אתה רוצה שתהיה תחבורת
אוטובוסים ורכבות בשבת?

כן: ק/4, מ/4, א/3, פ/4, צ/3, ח/2.
לא: ד/20.

23. האם אתה רוצה שכל הילדים ילמדו בבי"ס אחד, מבלי
להתחשב בהשקפות הפוליטיות והדתיות של הוריהם?

כן: פ/4, צ/8, ח/8.
לא: ק/2, מ/6, א/6, ד/6.

כן: ק/4, מ/4, א/3, פ/4, צ/3, ח/2.
לא: ד/20.

24. האם אתה
חושב שכדאי
להביא מחו"ל
שימורי בשר
לא-כשר, אם
הוא יותר זול?

25. האם אתה
חושב שיש לתת
אפשרות גם
לנשואין ולגטין
אזרחיים, שלא
בידי הרבנות?

כן: ק/4, מ/4, א/3, פ/4, צ/3, ח/2.
לא: ד/20.

קוריא

מלכודת אחת עצומה

שלוש מכוניות (אחת מן השלל האמריקאי, שתיים רוסיות) עמדו הכן. ההליקופטר הירוק ירד לאיטו. מתוכו ירדו שלושה קצינים אמריקאיים, על המכוניות, נכנסו לקיסונג שהיתה מלאה חיילים סיניים מזוינים. הצלמים הקומוניסטיים קפצו, צילמו את המאורע. למחרת היום ראו מליוני קוריאנים צפוניים, סינים ואזרחים סובייטיים את התמונה בעתונותם: האמריקאים המנוצחים, שבאו לבקש שביתת-נשק מידי הגנרלים הקומוניסטיים המנצחים, אחרי שנתברר להם שאין ביכולתם לבצע את מוזמתם האימפריאליסטית לשיעבוד קוריאה הצפונית.

היה זה נצחון תעמולתי גדול לקומוניסטים, שבא לנחם אותם, איך שהוא, על העובדה המעציבה ש-13 חודש אחרי שחייליהם פרצו אל מעבר הגבול וכבשו את קיסונג* אין החזית רחוקה מקר הגבול של אז.

דובשי הפראקים רמזו. אותה שעה קרו דברים מוזרים בכל רחבי הער. למ. אחרי שנעדרו במשך שנים, הופיעו פתאים המפקדים הסובייטיים של ברלין בישיבה משותפת של ארבעת המפקדים אמריקאי, בריטי, צרפתי, סובייטי. במי סיבות לכבוד חג העצמאות האמריקאי הופיעו דיפלומטים רוסיים, לבושים בפראקים, החליפו דברי אדיבות, לחשו לאז ניים סקרניות רמזים דקים שהכל השתנה, שברית המועצות מקוה לשלום של אמת עם המערב.

מדינאי המערב החלו תוהים. הכל הבינו מדוע מוכנים הסובייטים לשום קץ למלחמה בקוריאה: אחרי שהוברר להם שאף צד אחד אינו יכול לזכות שם לנצחון אמיתי, החליטו לשום קץ לבזבוז הנשק והאנשים שאינו מביא תועלת, מתוך תקווה שאפשר להשתמש בכוח זה בחזית אחרת בתועלת רבה יותר.

אולם כאן נתחלקו הדעות. היו שהאמינו ברצינות שהרוסים שינו שוב את מדיניותם, חזרו לשיטת ליטבינוב, אותה המערב, פנו עורף לשיטת מולוטוב-ריבנט. סקי, שונאיו, אולם מרבית המדינאים האמינו שכל זה אינו אלא מלכודת אחת עצומה: הרוסים רוצים להרדים את המערב, לגרום לאדישות בין אזרחי, להחליש את קצב הוודינותו וימשיכו אותה שעה ללחום בחזית בה הם חזקים ביותר: חזית התעמולה.

הודוסיס

ח"ן החנינות

בשנת 1939 כתב היון פורסו, יליד הכפר הואה האו, ספרון של תפילות ונבואות. נוסף לזה נפוצה השמועה שהוא יכול לרפא חולים חסרי-חיות. במהרה רכש לו שם בעולם הדת, ואנשים הביטו עליו כעל קדוש. מטרתו היתה להפיח

* הקומוניסטים עודם עומדים על טענתם שלא הם היו התוקפים, אלא הדרומיים. התאור האחרון: אשה קומוניסטית התיידדה עם קולונל אמריקאי בטיאול, שמעה על המדינה הדרומית להתקיף את הצפון, מסרה את הסוד לאנשי קיס-אליסונג. כך הוכשר הצפון לענות בהתקפה מוחצת שעתידים אחר שהותקף.

ז'ל קדטה ומטה הקסמים שלו
מי המהלך עם נשותיהם?

חיים חדשים בבודיהזים ע"י הכנסת כמה אמונות של כת האמידים שנפוצה בסין ובעיקר ביפאן.

כת ההואה האו (שנקראה על שם כפר הולדתו של הנביא החדש) גדלה והקיפה מאמינים רבים — בעיקר באזורי הדרום. אולם כת זו לא נועדה לחיי שלום: אחרי מפלת היפאנים, חזרו הצרפתים בתקווה להשליט את רצונם מחדש. אחרי נסיון קצר של שלטון לאומני תחת הורצי מין הדיחוהו הצרפתים והביאו את באו דאי, קיסר-בובה. אנשי הואה האו עמדו תחילה מן הצד, לא מצאו שיש מקום להתערב במלחמה הנטושה בין הורצי מין והצרפתים. אולם כאשר נעצר מנהיגם הרוחני ע"י הקומוניסטים ואזור מגורם הפך לשדה קרב מרכזי, החליטו להצטרף לבאו דאי (לא נעם להם לומר כי הם מצטרפים לצרפתים). אביו של היון פורסו שירש את המנהיגות הרוחנית, הקים צבא פרטי המונה כ-20,000 לוחמים, אשר 3,000 מהם מזוינים בנשק חדש.

אין צבא פרטי זה שום יוצא מכלל הודוסיס, בה הקים לו כל מנהיג דתי או פיאודלי צבא להלחם בצד שאינו מוצא חן בעיניו. (הגמון לה הורסו הקטולי, למשל, הקים צבא העולה במספר חייליו על צבאו של האפיפיור בוטיקאן.) אולם בצבא הואה האו תופעה מיוחדת במינה: בשורותיו נלחמות למעלה מ-5000 נשים, מצוידות בחניתות וחברות. לפי מנשרי-תעמולה צרפתיים, אשר מטרתם לעודד הקמת צבאות כאלה שיעזרו להם במלחמתם נגד הורצי מין, הצליחו אמונות אלה להנחיל תבוסות קשות (למרות נשקן המיושן) ליחידות פרטיזנים שחדרו לאזורן.

הם מתארים כיצד, בעונת קציר הארז, כאשר הונח היבול בשדות להובלה לגרנות ולנקודות חלוקה, התקיפה יחידות פרטיזנים אחד מכפרי כת ההואה האו. בכפר היתה יחידה סדירה של נשים-לוחות מות, ללא היסוס, לטשו את חרבותיהן וחניתותיהן ובהסתערות-נגד פראית הצליחו למגר את יחידת הגברים שהיו מזוהים בנשק אוטומטי חדש ביותר. "כאשר רוח היון פורסו עמנו", מס' בירות הלוחמות, "אין דבר שיכול לעצור אותנו. אף לא פלדת-השטנים הזרים הורגת אש".

פטאנים עצורים כאשמת רצח
זה גורם הנאם

פאקיסטאן

אין זו חרפה לרצח

כאשר חולק הדומיניון ההודי המלכותי באוגוסט 1948 נכלל אזור הצפון-מערב בפאקיסטאן, כי חושביו הפטאנים הם מקור של סכסוכים מתמידים בין שתי המדינות הגדולות אולם אין בכך שום הפתעה: מאז ומתמיד היה השם פטאן סמל של אישקט וסכסוכים.

בימי השלטון הבריטי מלאו הפטאנים והגורקים המפורסמים את כל התפקידים הקשים והמסוכנים: שופרי בנקים, נוסרים, חיילים. אפשר לראותם מהלכים בשמלה ארוכה, חבושי מצנפות ורובה בידם. ארצם נמצאת באזור הררי פראי ובה מעבר כייברי, דרך הפלישות המסורתית מרוסיה, אפגניסטאן או פרס. זה הטביע חותם פראי וגואה בפטאנים, למרות עוניים האיום ודלות אדמתם. באין מספיק אדמה טובה לעבד או עיסוק פרודוקטיבי אחר, מצאו להם הגברים עיסוק נאה יותר: מלחמה. לא חשוב נגד מי, העיקר שזה יכניס משהו. או שזה לפחות יגרום איזו הנאה. האנגלים ניסו להשתלט על האזור — אך לשוא. שירותיהם המזוינות היטב פחדו לעזוב את הכבישים הראשיים ולנסוע דרך ההרים השוממים.

הגבול הצפון-מערבי תפס מקום רווי-דמים וגבורה בספרי ההיסטוריה של הצבא הבריטי, ספרים אין ספור נכתבו על מלחמות במקום נדח זה והולידו הנצחה את לוחמיו בצבעים טבעיים. אך בכל זאת לא הצליחו האנגלים להשליט שם את רצונם. לבסוף נאלצו לבוא לפשרה: סובסידיות. האנגלים המנומסים לא אהבו לקרוא לשד בשמו, קראו לשותף הניתן לראשי השבטים: סובסידיות. עם זאת הבריטים, חזרו הימים הטובים. ממשלת פאקיסטאן הענייה לא יכולה לשלם סובסידיות, הפטאנים חיפשו פרנסתם בכל מקום שיכלו למצוא. הם פלשו למדינת קשמיר השכנה אשר המהגרה שלה לא החליט לאיזו משתי המדינות הגדולות להצטרף, נשאר עצמאי. פאקיסטאן לא ניסתה לעצור את השבטים הרעבים אשר ארץ "זבת חלב ודבש" השתרעה בפניהם.

אולם כאשר המהגרה הזעיק את צבא הודו הסדיר לעזרתו, לא יכלו הפטאנים לבצע את מוזמתם. על אף היותם אנטי-מלחמה, אין הם חיילים טובים. בשבילם מלחמה היא עניין של כל איש לבדו, הריגת אויב שאינה קשורה בשום פעולה מסוימת אחרת. מול החיילים ההודיים המאומנים והממושמעים, נסו בבהלה ובזעקת-הצלה לצבא הפאקיסטאני המרכזי.

ועתה, כעבור שלוש שנים, זורמים החיים באפיקם הרגיל בהרי הצפון-מערב. הפטאנים חזרו הביתה והשאירו את שתי המדינות הגדולות לריב ביניהן על גורל קשמיר. כאשר מוחמד גינה, ראש ממשלת פאקיסטאן והוגה רעיון המדינה האסלית הגדולה, ביקר אצלם וניסה להשפיע עליהם לעבוד במרץ ולשפר את תנאי מחייתם, ענו בקרירות: "תאמר זאת לתושבי פונגיב ובנגאל הנאלחים. אנו לא חייבים לעבוד כדי לחיות. יש לנו מקור פרנסה נאה יותר".

ואמנם, לפטאני אציל (ואין פטאני לא אציל) כל מחשבה על עבודה גורמת לסלידה עמוקה. הוא מעדיף להלך בהרים הגבוהים, רובו בידו ועינו פקוחה לחפש מטרה נאה לכדורו. אצל הפטאנים אין זו חרפה לרצוח או לשדוד. שהייה בבית הסוהר בפשאואר, עיר הבירה, רק מוכיחה כי האיש עשה מעשה גברי. אב משפחה יכול, למשל, להפסיק את נגינתו על הסיסר (נבל בעל שלושה מיתרים), ליטול רובה, לצאת להרוג קרוב שוגה או שכן טרדן, באותה אדישות וטבעיות בה קונה האזרח הישראלי הממוצע מנת לפלל.

דרום אפריקה

התינוקות מתים מרעב

"אנו זוכרים את שנות המלחמה!" סיסמה זו התנוססה בראש תהלוכת-ענק בת 10,000 מפגינים שצעדה ברחובות קיפטאן לאור לפידים. קהל רב של צופים עמד לצדי הרחובות וצעק קריאות-עידוד למפגינים נגד חוק הבחירות החדש של ממשלת דניאל מלאך.

לפי חוק זה יועברו כ-50,000 צבעוניים (בני נישואין מעורבים בין לבנים וכושים) מרשימת הבוחרים הלבנים לרשימה נפרדת. הם היו מודאגים שמא יהיה גורלם כגורל הילידים (הכושים הטהורים) שהורדו כליל מרשימת הבוחרים

בשנת 1936 ונסללה מהם כל זכות בחירה המניע הראשון של הפגנה זו היה א המלכותי בשנות המלחמה, קרוב רחוק י ארגן תנועת חיילים משוחררים אשר אליו מלחמת הבורים). אם לא ישיגו את מב לשעבר לארגן מחתרת וללחום מחדש, בכ

הרוצח קדור פנקוני
היא נתנה לו

אולם, למעשה, אינם נלחמים נגד בנוגע לכושים. על ריכוז החובה של הכו מי שפגין. ריכוזים אלה מפורזים בכל רחבי י יהלומים והערס) ובהם גרים למעלה משל הכפרית בדרום אפריקה. לעומת זאת, מגי החקלאית של הארץ. הכושים מוחזקים בריכוזים (מחנות ללא רשיון תנועה מיוחד, חתום ע"י האר מקור עבודה זול. כדי להבטיח כי ירצו מס על כל בית-חומר של כוש. לרוב ו שיאפשר תשלום כזה, הם נאלצו לעבדו הלבנים, כדי לשלם אותו. צבירה זו של כוח עבודה ע"י הטלת חקלאית מינימלית כהנה עד היום יסוד הילידים.

בד בבד עם ניצול זה, שוררת הזו לפי מבדק שנעשה לא מזמן, נתברר כי נ אלה, מתים 508 לפני הגיעם לגיל 18. הם ע"י חוסר תזונה.

צרפת

הדולרים הביא מות

כאשר תושבי צרפת חולקו בשנות ה'מלחמה לשלושה סוגים כדי להקל על סדרי קיצוב המזון, קיבלו בני הנוער (17-13) כרטיסים עם האותיות "ג' 3". המלחמה עברה ועמה הקיצוב. "ג' 3" נשאר בתור מושג, שמיכינו לנוער הצרפתי שכבש, לא מזמן, את כותרות העתונים.

באוקטובר 1948 ביקרו קלוד פנקוני, בן 18 וניקול בת ה'16 אצל אלן גוואדה, 17, בן מזכיר עיריית פריס. שני הבחורים, סטודנטים באותה אוניברסיטה, השתדלו להעמיד פני הרפתקנים גדולים כדי לעשות רושם על הבחורה.

אלן סיפר שהוא בשרות האינטליגנסי הבריטי, הפ. בי. אי. האמריקאי, מברית נשק לארץ-ישראל. הוא טיפוס ההרפתקן המושלם שאף אהובה לא חסרה לו: הלנה היפה (הגרה בדירה שאין קנה עבר) עם ילדם. גם פנקוני סיפר על הרפתקאותיו המדומות, והשתדל לבטל את סיפורי חברו. אולם בסתר לבו האמין בהם. ביחוד כאשר אלן הוציא מעטפה גדולה מכיסו, לקח ממנה חבילת דולרים אשר את תוכן למגירה, כלאחר יד.

"בן זונה" פנקוני היה בחור חלש-אופי ומאוהב. הוא סבל מהתנהגותה של ניקול הנותנת לו לנשקה למרות שהסכימה להתארס עם בחור אחר. וכך, כאשר הורי ניקול רצו לשלחה לפנימייה רחוקה, הסכים לחסות אותה ולברוח עמה לאנגליה. אולם מניין יקח את הכסף הדרוש לכך? פנקוני שפך את לבו בפני חברו, ברנרד פטי, השונא את אלן שקרא לו פעם "בן זונה".

"פשוט מאד", אמר פטי בהתלהבות. "צריכים לחסל אותו". יחד עם ניקול, ערכו שני הבחורים תכנית לחסל את אלן ולקחת את כספו. הם זימנו אותו לטיול ביער מלנו, בסביבת פריס ושם יש מקום נוח לגמור אותו. ניקול הלכה לאלן וניסתה לעורר בו את תאוותו. היא גילתה לו את אהבתה העזה והסבירה שרק הוריה מפריעים לה לצאת אתו. אם יכתוב לה מכתב פרידה, יקלו הוריה בשמירתם הקפדנית והיא תוכל לראות אותו בקביעות.

אלן הופתע מגילוי אהבה זה, אך כתב מכתב בו הודיע על נסיעתו לקנדה. את המכתב מסר לניקול. משם היא הלכה לבית ארוסה על מנת לפגוש את פנקוני.

פנקוני הוציא אקדח (אשר פטי גנב מאביו, קצין משטרה) ואיים על הארוס. ניקול היא שלי ואל תעז לעמוד בינינו!"

המשטרה תחפש בנמלים. בשעה הקבועה, בא אלן למפגש. שם מצא את פנקוני לבדו. "ניקול ביקשה לסיחה, אינה מרגישה בטוב". פטי איחר. כאשר אלן התחיל להראות סימני חוסר סבלנות, שכנע אותו פנקוני לנסוע ליער מלנו. "פטי יבוא יותר מאוחר", אמר לו.

לפני הנסיעה הטיל את מכתבו של אלן לחיבת דואר. עכשיו אפשר להרגו בלי פחד: המשטרה תחפש את הבחור בנמלים ובאניות המפליגות לקנדה. בהגיעם למלנו, העיף פנקוני מבט חסוף במפת המקום שצוירה ע"י פטי. בכל זאת התקשה למצוא את השביל המוביל למקום נסתר, החליט להכנס לגן של בית שנראה עזוב. הוא נתן לאלן לעבור לפניו, ירה כדור בגבו. אלן צנח ארצה. פנקוני רצה להיות בטוח, הלם בקת האקדח על ראש חברו. אז הכניס ידו לכיסו של אלן והוציא 247 פרנק (פרנק — פרוטה, לערך). הוא התנחם:

אין דבר, ילך לדירה ויקח את הדולרים. אולם אלן לא מת. כעבור זמן מה חזרה הכרתו, הוא זחל עד לכביש ונאסף ע"י מכונית עוברת. ברנרד פטי, שהגיע למקום באיחור, ראה את חברו אך לא אמר דבר. הוא חזר לפריס להזהיר את פנקוני.

בזמן החקירה, נמנע אלן מהזכרת שם פנקוני. הוא מבולבל, אינו יודע מה קרה. אך הוא זוכר שהיו בגן פרטי ואם יגלה כי היה עמו חבר, הוא עלול להכניסו בבוקר. הוא אמר למשטרה שראה את פטי, בהיותו מוטל על האדמה. המשטרה מצאה את פטי, התחילה בחקירה שיגרתית. אולם פטי חשב שה'משטרה כבר ידעה את הכל. הוא התמוטט וגילה כי פנקוני הוא אשר רצה. הלה הודה שרצה, טען שעשה זאת מתוך קנאה. הוא עדיין האמין בדולרים ואינו מגלה את הסיבה האמיתית שהניעה אותו לפשע.

הוא הצליח להבריח פתק לחבר מחוץ לבית הסוהר בו הוא אומר לו לחפש את כתובת הלנה, אהובה אלן. האוצר ימצא אצלה, ללא ספק, אולם חיש מהר נתברר כי הלנה אינה אלא ברוחה, פרי דמיונו של אלן המושג תל לעשות רושם על חבריו. כאשר הראה השופט את הדולרים לפנקוני, התמוטט הצעיר ופרץ בבכי: לא היו אלה אלא פתקי-תעמולה של הגרמנים, שנשאו על גבם את הכתובת: "האם יפלוש?"

טענות ההגנה כי הצעירים עשו את מעשיהם מתוך אי-הכרה ברורה לא הועילו. גם נימוק גילם הנמוך לא השפיע על החלטת השופט. רק העובד זה שטרם הגיעו לגיל 18 (גיל הבגרות האזרחית בצרפת) הצילה את פנקוני ממוות ופטי ממאסר עולם.

מאסר (עונש מקסימלי לעברייני צעיר) ופטי לחמש שנים. את ניקול ישפטו לחוד, בפני בית-דין מיוחד אך איש לא חשב כי היא, גורם כל העניין, תצא ללא עונש תמור ביותר.

50 אחוז של הצלחה

כל משטרת אירופה (והעולם) עדיין מחפשות את מקלין וברגס, "שני הדיפלומטים האנגליים" כפי שהם נקראים עתה. אולם איש אינו יודע בבטחה אם הם חיים או היכן הם נמצאים. איש מלבד ז'ול קלטה, "הם חיים. אך המעצר", הוא אומר. היכן? את זאת יגלה רק למשטרה — אם המשטרה תשאלנו. וכאמכתא להודעתו זו, מראה קלטה נתן מענף עץ, המפוצל לשתי זרועות.

אין זה שריד מימי הביניים, מבטיח

תהלוכת-המחאה ברחובות קיפטיאן מוכנים לרדת למחתרת וללחום

גורם ההפרעה: באדייזם

בשל היותה בירת האופנה והלבוש האלגנטי, לא מסתפקת פריס בסגולים ומכנסים פשוטים. כדוגמת אלה הנראים ברחובות ישראל. באותה המידה שהיופי חשוב, חשובים גם יעילותו וכוחו מילוי תפקידו של הבגד. כך שמכנסיהן הקצרים של יפהפיות פריס לא זו בלבד שעומדים על רמה אמנותית גבוהה אלא גם ממלאים את תפקידם בעילות רבה. אם המכנסיים צריכים כבר להיות קצרים, קבע הגגיון הפריסאי, אז שיהיו קצרים באמת.

אולם לפני כשבוע, הופתע אף הגגיון פריסאי זה. בכיכר לה-קונקורד, ליד מזרקת המים הגדולה, הופיעו שתי יפהפיות אשר, לפי לבושן, חשבו אף את המכנסיים הקצרים המקובלים כגדולים מנשוא בחום הצולה: הן הופיעו בבגדי ים ביקינו אשר שטח כסוים מינימלי.

מכונית הדורה נעצרה ליד הכיכר וממנה יצאו אנשים עם מצלמות שחשבו, כנראה, את המחזה למעניין והחליטו להנציחו בסרט.

באה המשטרה, ציוותה: "להתפור!" אולם הקהל לא התלהב לרעיון. כוח המשכיה של הבחורות גבר על יראת המדים. השוטרים החליטו לעצור את הבחורות, על מנת לחסל את סיבת ההפרעה.

אולם כאשר עלו על הדשא המסובב את הברכה, החלו הצלמים לצעוק ולגזור בהם: אל תיכנסו! אתם מקלקלים את התמונה.

השוטרים גדהו מחוצפה זו, הקהל נהנה. עכשיו יראו משהו מענין. השוטרים ההקדמו לעבר הצלמים, כשאיום כתוב על פניהם. אך הצלמים הוציאו מכתב, דיברו בשטף, הניעו ידיים בקדחתנות. סמל המשטרה הביט במכתב, בדק אותם מכל צד, הורה לבסוף, לקול לעג הקהל, לאנשי לעזוב את המקום.

המכתב החשוב, שגרם לתבוסת השוטרים היה אישור ממטה משטרת פריס כי הצלמים ז'ולין דריוויה ואנשיה, המסרטים סרט בשם "תחת שמי פריס", רשאים לעשות כאוות נפשם ברחובות פריס, כל עוד אין הם עוברים עבירה.

לפי גיברט מלאן, קצין חיל האוויר דניאל מלאן, ראש הממשלה. הוא צטרפו אנשים רבים (כולל גנרל של שם בדרכי שלום, מוכנים החיילים הגשק.

ענת החקירה

השקפותיו ומדיניותו של מלאן באזורים מיוחדים, לא נמצא עדיין נה (בעיקר בסביבות מכרות זהב, מליון כושים, כמחצית האוכלוסיה שח הריכוזים ל-13% בלבד מהאדמה

בתי-חמר אשר אסור להם לצאת מאת על המחנה) בעיקר על מנת להוות בוד הטילה הממשלה, בשנת 1890, ידע של הכושים אין מקור הכנסה מכרות ובחנות-הענק של החקלאים

כספיים על עם החי בקושי מתוצרת יגיות ממשלת דרום אפריקה כלפי

חמורה של מקורות עבודה אלה. 1,000 תינוקות הנולדים בריכוזים הקטלנית ביותר: פלגרה, הנגרמת

העם

מבצע אמבטיה

מאז ימי המסטר הצבאי של "מבצע פיל" לא זכרה תל-אביב מחזה כזה של התרגשות והיסטוריה המונית: נשים מיררו בבכי ליד עגלת הקרח, מחלקי-קרח שהופלו ונדרסו על המון וזעם, קטטות-ידים של גברים נרגזים. ביום הששי הגיע הריקוד מסביב לעגלי הקרח הנמס לשיאו. כשירדה, לפנות ערב, הידיעה על רצח עבדאללה על ראש התור, התפלאו הגברים והנשים שמישהו יכול ליחס חשיבות כל שהיא למעשה כה בלתי חשוב. לוא באה אותה טעה הידיעה שהמאדים עומד להתנגש עם כדור הארץ, לא היתה ההגבה, מן הסתם, חמה יותר.

לא היה יכול להיות ספק שעניין הקרח, שבא ברגע הבלתי-נכון, יעלה למפא"י בכמה מקומות בכנסת. הציונים הכלליים קפצו על המציאה, החלו לעבד את התוריום ("אם אין לך קרח, שים את מפא"י במקור!"). מפא"י ניסתה להפוך את הרוח, הפיצה, בדבר ובני גרוסלס פוסט, את הטענה (הכוזבת) כאילו לא היתה כאן אלא מומיה זדונית של האופור זיציה ששילמה כסף לבעלי בתי-החרושת למען יצמצמו את התפוקה. התוצאה: המצב עוד הוחמר. האוכלוסייה, ששמעה על המומיה הנוראה, החלה לאגור בלוקים של קרח באמי בטים.

דת

הקרח הגם מבצר

"מה אתה רוצה?" שאל הקול האדיש של הטלפוניסטי בבית-ברנר. "דחוף! קרח!" ענה קולו של גבר. "מדי!" כהרף הבוק הועבר הקו אל אליעזר שכטר, מזכיר מועצת פועלי תל-אביב. בצד השני של הקו: נתן נייבאקי, מנהל התאחדות בעלי בתי-החרושת לקרח.

ההצעה היתה מקורית: יש להנהיג עבודת שבת גם בבתי-החרושת שאינם עובדים בי שבת. שאלו את פי הרבנים, הסבירו להם שזה עניין של קיפוח נפש (וקיפוח בחירות). הרבנות הסכימה, אך העמידה תנאי: בעבודות מסוימות יש להעסיק ערבים, לא יהודים, מעין "גויים של שבת" לפי הנוסח הגלולי.

וכך קרה הדבר המוזר: באישורה המעודד של מועצת פועלי-תל-אביב (בחירות!) ולש ביתע רצונם של בעלי בתי-החרושת (שקיוו לחסוך תוספת של 100% לעבודת שבת עב רית) חדרו פועלי יפו למבצר העבודה העברית. דבר מוזר עוד יותר: בה בשעה שהפועלים העבריים המסכנים סחבו את גושי הקרח הכבדים והזיעו כדת וכדין בקור בתי-החרושת, עמדו הערבים ועסקו בחיכוך זרם החשך מל וניתוקו — עבודה קלה, אך אסורה ביותר ליהודים לפי דעת הרבנות.

ים

עכשיו יתנו להם!

"עכשיו יתנו להם, ...שכמכותם!" צהל ימאי ב"קינגסט-באר" החיפאי, כשנשמעו צופרי 4 האניות הישראליות, שבישרו על ההתנגשות

הראשונה בין מלחי נגבה והשוטרים שעלו על אניות כדי להורידם ממנה בכוח. המתרחשות בין המלחים ובין חברת "שוהם" נמשכה חודשים כה רבים, עד שההתנגשות עצמה באה כמטר גשם אחרי יום שרב. **ליר המטבח, משמור.** ההתנגשות עצמה החלה בנמל מרסייל. נגבה עלתה על שר-טון, ובנסה לנמל לשם תיקונים והתעכבה בו כ-15 יום. המלחים הסתובבו בעיר, הסתכלו במסבאות ובמועדוני הלילה, ופרוטה (צרפת) היתה לא היתה מצויה בכיסם. דרשו איפוא, בהתאם לנוהג, כי ישלמו להם חלק גדול יותר של משכורתם בדביוזים, אולם חברת שוהם סירבה לשלם.

כשאיימו המלחים שבביתה, סגרה החברה את המטבחים. אולם מטבחי הקצינים (שבניגוד למלחים, אינם רגילים על ההברה) נשארו פתוחים. המלחים החליטו: לא נאכל אצלם, לא יאכלו גם הם — והפקידו נשמר ליד ה' כניסה לחדר האוכל של הקצינים. כשהתכוננו נציגי החברה (לדברי המלחים) להזמין את המשטרה פרושו המלחים את הדגל הלאומי על ה"נגזיו", והשוטרים נשארו למטה, בהתי אס לנוהג בינלאומי.

בינתיים הציעה החברה לשלם 25% מדריי-שט המלחים, אלא רק כמפרעה ע"ח החודשים הקרובים. המלחים סירבו. התערבות הקונסול, שבא לעזור לחברה, לא הועילה. לבסוף שיל' מה החברה את הדביוזים, אולם השאירה את הכרעת הענין לבירור שייערך בחיפה. למלחים הבטיחו שלא ינקטו נגדם בפעולת ענישין.

"אינני קומוניסט". "אינני קומוניסט", העיר אחד השובתים, "אולם יחס חברי אגוד הימאים הצרפתי (הקומוניסטי) היה נהדר. הם נתנו לנו לאכול, ציוו על חבריהם לבל יגעו בכל סחורה של נגבה. "אתם טובים", אמר ימאי צרפתי ישיש לישראלים, "רק 3 שנים בים, וכבר אתם רוכבים חזק!"

"זה לא כמו אצלנו", הוסיף במרירות מלה שני. "אגוד הימאים שלנו הוא סניף של חברת שוהם, ועוזר לה להכניע את המלחים. כך זה היה תמיד — ההסתדרות ושוהם עושים יד אחת, נגד המלחים. אין לנו שום זכויות, שום הנהגה. אבל הפעם לא יזפקו אותנו!"

כשנכנסה נגבה לנמל חיפה היתה החלטת מלחיה נחושה, להלחם עד הסוף. כמו במרד דות הימיות הגדולות, שעשו היסטוריה, הסי תודדו אנשי נגבה עם מלחי שאר האניות הישראליות. הוראות עברו מפה לאוזן. מברקים עפו לאניות שבלב הים, שמלחיהם הבטיחו להצטרף. הסיסמה: לדפוק את כולם, את שוהם, את אגוד הימאים, את הקצינים.

אולם גם אנשי שוהם לא טמנו ידיהם בצלחת, החליטו ללמד את המלחים לקח שלא ישכחוהו לעולם. כשהגישו המלחים אולטימ' טום של 24 שעות (להעמיד את אנשי שוהם לדין הסתדרותי) דחתה. כשהכריזו המלחים על שביתה, נמסרו להם הודעות פיטורין מור כנות מראש. המפוטרים גויסו מיד ע"י הצבאי.

"שיעבדו עם איטלקים ועם יוונים, עליהם יוכלו לרכב!" אמר אחד הימאים שהורדו ע"י המלחים ושוהדים מגוס כל עוד הם עובדים באניות. פרוש הדבר שפיטורי מלח כמוהם כהודעת גיוס, והמלחים רואים בכך זרועותיו של החברה.

שוטרים ישראלים בכוח מאינתם. "אכל מל' חים עבריים לא יהיו להם!" דעת השובתים: החברה תקח מלחים בקפי ריסין. בינתיים ישבו המלחים בפינות בתי-הקפה, מתכוננים לסיבוב המכריע, שותים — בניגוד לכל המסורות — קפה שחור, בלי סאכארו, במקום בירה.

חינוך

לנעמים. אחת משלנו

הרגל רע משט בין הסטודנטים הישראליים שיצאו לגיבה השיוצית (בעיקר: לל' נמיד רפואה). מריב התמסרות לנערות המ' קומיות זנחו את הבנות הישראליות הלומדות באותה עיר-אוניברסיטה.

תור ליר בית-חרושת לקרח בתל-אביב

גברים נרגזים ונשים בוכות

מכיוון שהטיפול בננות הישראליות אינו קשה, והן נושאות, נוסף לכך, בחצי ההוצ' אות, הן רוקדות לא רע ובכלל, נצעים לבלות בחברתן, כדאי לפעמים לצאת עם אחת מש' לנו בכל זאת."

אולם לפני עצה סופית זאת הדריך סטור דנט ותיק (שמואלים-אלטול, בכינויו הספי' רותי) בבטאון הסטודנטים הישראליים בגי' בה, אות, את אותם הצברים המגיעים מדי סמסטר מארץ הצנע הקדושה לעיר המפותמת גיבה ואינם מוצאים את ידיהם ואת רגליהם בחיפוש אחר האוצרות הגנוזים בחשכת העיר.

תנאי ראשון: לרקוד. אולם לפני כל יציאה לילית בגיבה יש לוודא את ידיעת הריקוד. מי שאינו יודע, לומד במוסדו של יהודי רוסי (רוזה, אדיב, מדבר אידיש וה' עיקר: לא דורש הרבה בעד השיעורים). אחר קורס קצר מוטב לוותר על ביקור ב"דנסנג" השכן (כ' אין שם חומר הראוי להתפעלות אסטטית"), לאגור ארבעה פרנקים (כשלושים גרוש) לפחות, ולהיכנס למקום הקרוי בלשון הסטודנטים בגיבה "מערת התפשינים".

בללי הנוהג באולם הריקודים המשובח הזה הם פשוטים ביותר: ניגשים לבחורה בחיוך אדיב; מרחיבים את הידידות של 28,5 מעלות ומקשים בלשון; דוברי צרפתית מוסיגים במלה "מדמואל"; מי שאינו יודע צרפתית פותח את פיו (אך אסור לפהק) וה' בחורה באה מעצמה; אחר שלושה צעדים נותנים לה נשיקה (הצריכה להישמע ברבים) ואם הבחורה מגיבה בסתירת-לחי (מצלצלת) מסבירים לה שהיא מותק ומודיעים לה שה' מונשק אינו אלא סטודנט (בן-מיליונר) הבא מאמריקה. אחר כך: בקבוק שמפניה.

אולם קיימת סכנה שסטודנטים טריים עלו לים לחשוך בביקור ב"קופסת-לילה" על כנת לחוות ברקדניות. המקום המתאים לכך: מל' תפו של בוב. אך למרות שהרקדניות הורגות ועצמות קיים, לדברי אות, איסור רציני: כשהן מורידות את החזיות אסור להסתכל. הסיבה: בדרך כלל אין להן מה להראות.

המעמד השני

ציונות בעזרת משטרה

גיטל קגן היא אשה בת 45, עולה חדשה מפולין. על כך מסכימים כל דרי רחוב מרכז

בעלי מלאכה בתל-אביב. אך מכאן ואילך מת' חלקות דעותיהם. השכנים (ובעיקר השכנות) אומרים כי הגב' הילדה טנצה, בת 84, נסעה למחנה עולים והוציאה משם את גיטל קגן על מנת שתשרת איתה, במידה שיש לה צורך בשירות. תמורת זה, נתנה לה רשות לגור אצלה בחדר ברח' מרכז בעלי מלאכה 9. גיטל הסתדרה, עבדה אצל מילר, שכן, בעל בית מלאכה לבגדי ילדים.

עד אשר, כעבור 7 חודשים, הוציא מילר את חפצי הגב' קגן מן החדר. השכנים נז' דעוזה, התארגנו והחזירו את החפצים למ' קיפם. הצעד השני במחזה זה שבא לידיעת השכנים הוא תלונת מילר למשטרה נגד גיטל קגן, שהיא משוגעת או/ו פרוצה. העולה הובנסה לבית הכלא, שוחררה כעבור יומיים

בהתערבות שתי שכנות. אולם עם צאתה מבית הסוהר, לא היה לה מקום לגור: היא לנה יומיים אצל שכנה ואחר כך הוצבה לה מטה על המרפסת בכניסה לבית המלאכה של מילר. כתוצאה מזה, נאלץ בעל בית המלאכה להפסיק את עבודתו למשך יומיים עד אשר סידר פתח אחורי לבית המ' לאכה.

כך נשארה הגב' קגן במשך 4 שבועות עם מטתה על מרפסתו של מילר. שכנים ניסו להתערב, דובר על סכום פיזיונים, אולם לא יצא מזה מאומה. עד אשר נודע כי הג' טנצה השכירה את חדרה לאדם שלישי, קרובו של מילר (לפי טענת השכנות). הגב' קגן הועברה על מטתה מן המרפסת אך השכנות שראו את הדבר התחילו לצרוח ולהזעיק את העובדים (ליד הבית נמצאת התחנה הסופית של קו אוטובוס מס' 6). אחת השכנות, יונה זלמן, קיבלה "מכות כהגון" מידי מילר ודלי מים נשפך על ראשה בזמן שניסתה להתערב. שכנות ושכנים אחרים הצטרפו אף הם למהו' מה שהתפתחה לקרב בזעיר אנפין. עד אשר הופיעה המשטרה ואספה 4 מן השכנות: גוטה לוקסנברג, מזל מורח, תהילה קלינגר ויונה זלמן. האחזונה שוחררה בגלל שטף דם. אולם בזה לא הוחזר השקט לרחוב מרכז בעלי מלאכה. מכונת משטרה עם רמקול שידרה אוהרה לשמור על השקט ושאלן לשח' רר את שלושת העצורות שנידונו לשלושה ימי מאסר.

עד כאן סיפור המעשה כפי שהשכנים מתא' רים אותו. אולם בפי נתן אהרון מילר, בעל בית המלאכה, צמוד, גירסה אחרת לגמרי. "לפני כ' חודשים באה אשה בשם גיטל קגן עם פתק לגב' הילדה טנצה הגרה בחדר עם מטבח מאחורי בית המלאכה. הפתק היה ממכירה של הגב' טנצה בה היא מבקשת אותה לקבל את גיטל קגן לישון כמה לילות אצלה, כי היא עולה וחדשה ואין לה לאן ללכת."

הגב' טנצה הסכימה, בתנאי שהעולה לא תביא עמה שום חפצים. אולם כאשר ביקשה ממנה לעזוב, היא סירבה. לא רק זה, אלא הכניסה לחדר מיטה וכמה חפצים. לפני חודש, הוציאה טנצה (וביקשה את מילר לעזור לה כי היא אשה זקנה) את חפציה של קגן מן החדר.

למחרת נכנס דייר חדש בשם רבינוביץ ששכר את החדר מטנצה. השכנות, אשר לפי דברי מילר התנגדו להכנסת דייר חדש (הן

גם אתה באת להלוייה?

השכנה גוטה לוקסנברג
כל זה לא עזר

הפזמר נתן אהרן מיזר
מכות ומאטרים

העזרה גיטל קגן
פלישות וסילוקים

ב מ ד י נ ה

זעזוע ועתה יצטרכו שני החשמלאים לעמוד בדיון על הנזק שגרמו למקום ועל השתמשם באמצעים בלתי חוקיים.

מחמוד הוא שמן וגבוה

בין מאות אלפי הערבים שברחו מן הארץ בזמן מלחמת העצמאות היה גם מחמוד סלים חסן, בעל קרקעות בקרבת תל-ליטיונסקי. איש לא היה נזכר כיום בסלים חסן אילולי עלה, לפני חודש, שמו על גבי ניירות לאין שעור. נפתחה חקירה משטרתית, והשבוע גולל ה' תובע נתן קנת פרשה מזוהרת לפני השופט החוקר, ד"ר יצחק אביגל בתל-אביב.

לפני כמה חדשים התייצב בפני פקיד האר פוטרופוס על נכסי הנפקדים אדם כבן 40 ואמר כי שמו מחמוד סלים חסן. הוא הציג ניירות המאשרים את הדבר, מסמכים מהטאבו, כי הוא בעל הקרקעות וביקש שחרור הנכסים מידי האפוטרופוס. קודם לכן הצהיר האיש שלש פעמים בשבועה בפני שופט מחוזי, כי הוא הוא בעל הקרקעות. אחר משה ומתן קצר ניתן לו הדבר ומחמוד סלים חסן הלך למנהל חברת "שיכון עממי", צבי לבון (אחיו השדר), להציע לו את הקרקעות, שערכן כמה מאות אלפי לירות. חברת השיכון מצאה כי ההצעה היא מעניינת, פתחה במשא ומתן, שלא ארך זמן רב ואף נתנה לבעל הקרקעות דמי קדימה בסך 2000 לירות.

העסק היה נמשך ללא מכשול לולי יצא יום אחד מחמוד עם פקיד חברת השיכון למקום שם משתרעות קרקעותיו. במקום זה נודמו שני ערבים מנכבדי הכפר שחזרו ברשות הממשלה לישראל. השניים שמעו כיצד פקיד החברה קורא לאיש חסן, הביטו זה בזה, אחר כך התקרבו, בדקו את מוכר הקרקעות וקבעו: "הוא איננו מחמוד", "ומניין לך?" שאל בעל הקרקעות ואחד הנכבדים הסביר: "סלים חסן, הוא אבן רחם, אדם טוב לב היה וכולנו מכירים אותו, הרי הוא שמן וגבוה ואילו אתה צנום, רזה ונמוך". הה, המלחמה עשתה את שלה, אחי, עבר עלי משהו, נאנח מוכר הקרקעות. השנים עוד הביטו, התרחקו, כנראה שהאמינו לדבריו. הפקיד שם לב לדבר, חשד בערבי, מסר את הדבר למשטרה.

נסתבר, כי האיש שטען כי הוא מחמוד סלים חסן הוא למעשה שריף נימר דהב. כל התערות שלו בשם בעל הקרקעות הן מזויפות, טוענת המשטרה, שהזמינה 37 עדים מבין אנשי הכפר. כולם הביטו בשריף, אמרו: "זה איננו מחמוד; מחמוד היה גבוה ושמן". בפני השופט החוקר הופיעו אחדים מבין העדים שקבעו, כי האיש אינו בעל הקרקעות ושבעצם איש מהם אינו מכירו. הוכחה נוספת שמוכר הקרקעות אינו מחמוד סלים חסן מסר פקיד הקק"ל שניהל ב-1946 משא ומתן חשאי עם בעל הקרקעות האמיתי בדבר מכירתו ליהודים. עד כה לא אמר הנאשם מלה: "אדבר בבית המשפט המחוזי" הסביר אחר שהשיב לשופט "לא אשם".

הארץ

חשבון סיני

מה-1 ביוני עד עכשיו גדלו כוחות הקומנדו ניסטים מ-45 ל-27 דיביות (הארץ). רות ברוכביץ, חיפה

היום הרחוק

10% הנחה לכל קונה המביא מודעה זו עד 52 ליוני 1951 (מערב). גד מאיר, רמת הדר

פורץ המחסומים

משרדי הממשלה המטפלים בהיתרי יציאה, שלא כבימי המנדט, מצטיינים בנקיון כפיים: פרוטקציה מפלגתית יכולה לפעמים לעצור, אך שוחד — לא (ידיעות אחרונות). רפאל לינק, ירושלים

המקום. ידידיו מכירים את ההובי של יוהר, לא שמים לב לדבר. האפשרויות לקליטת מור סיקה בכל עת הן גדולות. במקום יש גם תחנת רדיו המשדרת לידיו מעבר לאורך יאנוס. כמו כן אפשר להקליט דברים מבלי שהאורח ידע על זה. ממש בנוסח משטרות העולם הגדולות. המיקרופונים נסתרים, אין רואים אותם. אתה משוחח עם מישהו וכעבור כמה דקות אתה יכול לשמוע את תוכן השיחה. **כסא המתכת.** רחל, אחת החברות של יוהר, רגילה להתהלך במכנסים קצרות. גם אותו ערב, משבחה לחדר, לבשה אותו. היא התישבה על אחד הכסאות העשוי מתכת. לכסא היה חיבור. יוהר ישב בפניה אחרת של החדר, פתח בשיחה אתה. היא היתה אחת הבלתי סימפטיות; אופן הויכוח שלה הרגיו, היא התעקשה בכל פרט, כאילו להכעיס את ויכוחה על כל דבר. משבא רגע מתאים, ורחל הוציאה שוב את יוהר מכליה, הפעיל הטכנאי כפתור. זרם חשמל עבר בגופה של רחל. "משהו דוקר כאן" אמרה "משהו אינו בסדר". בו ברגע נפסק הזרם כדי לחזור בפעם שניה ביתר כוח. אולם ברגע מסוים עבר את הגבול,

הקעקע על זרועותיו וירכיו עוררו חשד. אך בכל פעם, אחרי חקירה, שחררו אותו בחינה: "אל תדאג! אתה בסדר גמור!" היו אומרים לו, והוא, כמוהו, הסכים עמהם תמיד.

משפט

הידיד אמר "תוכיח!"

"הוא מדבר כמו עורך-דין!" התפעל הסמל התובע של משטרת חיפה, שעה שלדוכן עלה הנאשם נמוך הקומה והסביר באידיש: "את החפצים לקחתי כערבון. היה בדעתי להחזירם לכשיסודר העניין". הנאשם הואשם בכניסה לבית זר והוצאת חפצים שונים בלי רשות הבעלים. הוא סיפר כי נולד בהונגריה, נכלא במחנה בלזו, הש' תקע, אחר השחרור, במינכן, פתח חנות בג' דים. הוא התידד עם זוג צעיר, גם הם יוצאי הונגריה. בשומעו שהם עולים לישראל מסר להם חפצי ערך שונים על מנת שיחזירו לו כאשר יגיע לישראל.

כשעלה ארצה סרב ידידו להחזיר לו את רכושו. "תוכיח!" אמר האיש שבידו הופקדו

סגן אברהם קוסטלו, מנצח עז תזמורת צה"ל
פעם זה באמת קרה

הזרם היה חזק, הבחורה השמיעה צעקה, נפלה מהכסא כשהכרתה מעורפלת. "זה הכל בגלל שאת מתוכחת יותר מדי" אמר יוהר, "זוהי עצבנות כזאת התוקפת אותך".

למתרת הלכה רחל לרופא לשאול עצה. הרופא אמר, כי היא בריאה. אין זה מתקבל על הדעת שבגלל ויכוחים דוקר הגוף. החשד עלה בלבה של רחל. היא סיפרה לאחיה. כעבור כמה ימים נודמנה האחות שנית לחדרו של יוהר. היא ישבה בכסא המתכת, לא חסר גם ויכוח. בחוץ חיכה אחיה. רחל השמיעה צעקה, האח חדר לחדר, ערך חיפוש מידי גילה את התחבולה.

האח היה חשמלאי ממש, בעל מקצוע. הוא תפס את הענין, חיבר את החוטים והושיב את יוהר על הכסא. לקול הצעקות באו שכנים. הם לא הבינו מאומה, רק שמעו מלים מובעות בפחד: "עזוב, אתה לא מכיר את הטרנספורמטור! זה לא צחוק, אתה לא מכיר את החיבורים שלי!". תוך החל האח משמיד את החיבורי החשמל. מיד כדי כך אירע קצר חש' מלי ופרצה אש במקום. בסופו של דבר נכוה יוהר, הבחורה קיבלה

חפצי הערך. אך בידי הנאשם לא היתה כל קבלה. הוא הסתובב בחוצות חיפה ללא פרו' טה, עד שגילה מוצא: חדירה לבית הידיד והוצאת חפציו בכוח. כיוון שלא מצא את תפציו שלו, נטל מחפצי הידיד.

השופט הבין לרוח הנאשם, הסכים עמו כי לא הוכח שבכוונתו היה לקחת את החפצים לצמיתות, זיכה אותו בדיון.

פשעים

נקמת החשמלאים

עוד בילדותו אהב יוהר מגון את החש' מלאות. הוא היה מרכיב מגורות חשמל, מפ' על סוללות, בונה מקלטי רדיו. משגמר את הגימנסיה (השנה) נרשם לטכניון.

בינתיים יצא יוהר בערבים עם בחורות, ביניהן כאלה שהוא מעריך וגם "טיפוסים" מרגיזים. יום אחד החליט להפעיל את ידידו היו בחשמל כדי ללמדן לקח. הרכיב מערכת מיוחדת של חוטים בלתי נראים לעין וחיכה לרגע המתאים. מיד של יוהר מזכיר מעבדה מסתורית. חוטים שונים, אנטיגון, סוללות ממלאים את

עצמן לטשן עיניים על חדרה של האשה הזקנה) הסיתו את קגן שלא תניח להוציא אותה. הן פרצו את דלת בית המלאכה והכ' ניסו את העולה והפציה לשם. המשטרה באה והוציאה אותה משם. ומילה, כאיש הגון, לא ורק את החפצים לרחוב אלא הכניסם למחסן ערובה.

אולם כל זה לא עזר, וקגן המשיכה לשבת על מרפסתו. הדבר גרם לו הפסדים רבים והוא חיפש דרך מוצא, היה גם מוכן לשלם לה "משהו" על מנת שתעזוב. עד אשר יום אחד באו השכנות ופרצה הקטטה הגדולה. "נשים פראיות כאלו טרם ראיתי", הוא מספר. "קיבלתי מכות קשות".

כאשר החל הענין ללבוש צורה רצינית (פצועים, אסורים) החליט כי הגיע הזמן לחסל את הענין: שילם 500 ל"י לגיטל קגן שתע' זוב את מרפסתו ותמצא לו מקום מגורים אחר. "השקט ושמי הטוב שווים לי את הסכום הזה", הוא אומר. ואילו השכנות טוענות: "כאשר כולנו מתאחדות אין אדם יכול לגרום עול".

דרכי חיים

אצלו אין חכמות

"מה יקרה אם יפול ח'י"ח המטה?" אין כמעט אדם, שלא שאל את עצמו, בראותו את הבטחון היהיר של המנצח על התזמורת הצ' באית, שצעדה בראש מצעד צה"ל. ביום העצ' מאות בירושלים.

איתה שאלה הוצגה לפני סגן אברהם קוסטלו, כאשר הופיע במשרד העולם הזה, לבקש את תמונתו שפורסמה בעיתון (העולם הזה 707).

"הייתי עוזב מיד את המצעד מרוב בושה ומתחבא בין הקהל" השיב בחיך מהורהר, כאדם המדבר על נושא שלא פעם חשב עליו. "פעם זה באמת קרה לי", הודה. "אולם שיחק לי המזל, איש לא הרגיש בדבר..." זה היה בשנת 1933, בשעת תרגולת קרב חגיגית בבסיס הקצינים הבריטיים באולרשט. ה' תרגולת היתה מעין הצגה של קרב ווטרו, שנערכה במדים של התקופה ההיא, כשמאות מוזמנים חוזים במהוה, לאור זרקורים.

בראש היחידה הסקוטית. המסערת לצלילי התזמורת, צעד אברהם קוסטלו, מטהו בידו, לבוש חצאית סקוטית ארוכה. פתאום לאחר שורק את מטהו לאויר, כוונה אליו קרן אור כסנוורת, והוא לא יכול לראות את המטה. לבזלו נתקע המטא בדשא הרך ואיש לא שם לב אליו בהשכה, כאשר נגש והרימו.

במקום המופתי, ספרדיה. אברהם קוסטלו נולד באדינבורג שבסקוטלנד, לפני 34 שנה. בגיל 14 נכנס למכללה הצבאית גורדון בוים, כפי שהיה מקובל במשפחתו. בגיל 18, הצטרף למשמר השחזור, אחת החטיבות המער' לות של הצבא הבריטי. גם אביו וחמשת אחיו של אברהם שירתו באותה חטיבה. הוא ראה את ארץ-ישראל לראשונה, בשנת 1936, כאשר הובאה יחידתו להשתתף בפעור לות נגד כנופיות המופתי. הארץ מצאה חן בעיניו, והוא נשא אשה ספרדיה. כאשר הועבר המשמר השחזור למזרח הרחוק, היה כבר אב לבן.

עם פרוץ מלחמת העולם השניה חנה גדודו של קוסטלו בשנגהאי. שם נשאר עד אשר נשבה ע"י היפנים. כעבור 5 שנים וחצי, שחרר מן השבי ועזב את הצבא, לאחר תום חווה-השרות של 16 שנה.

הוא חזר ארצה להשתקע. את מלחמת העצ' מאות "בילה" ביחידה קרבית, שם התחבב על הבריות ביחוד על הבחורים התימנים. אחרי הקרבות הועבר לתפקיד הדרכה, ועתה הוא מציג בגאווה שלוש צלקות, שקיבל בשעת אימוני כידונים.

"אצלי אין חכמות", הוא אוהב להכריז בעברית הסקוטית שלו. זאת יודע כל אחד, גם אנשי לח"י לשעבר, שחטפו אותו שלוש פעמים. כנראה שמבטאו הסקוטי וכתובות

שאלה מס'	ק (מק"י)	מ (מפ"ם)	א (מפא"י)	פ (פרג'ר)	ד (דתיים)	צ (צ"כ)	ח (חרות)
1.							
2.							
3.							
4.							
5.							
6.							
7.							
8.							
9.							
10.							
11.							
12.							
13.							
14.							
15.							
16.							
17.							
18.							
19.							
20.							
21.							
22.							
23.							
24.							
25.							
בס"ה							
חלק ב"ה התקבל את התשובות							

תשובת מצויר [77] - תלוש

צוף תלוש זה לפתרון המשבץ ושלה אותו למערכת העולם הזה, רח' לילינבלום 12, ת. ד. 136, ת"א, עד יום 1.8.51.

בין הנוכחים תוגרל טיסה אחת לאילת, וכן יוכו 5 פותרים בתצלומיהם, מצולמים בידי רוני בר, צלם מערכת העולם הזה.

שם הפותר:

הכתובת:

הגיל:

המקצוע:

כן מתבקשים הפותרים לענות על השאלות הבאות:

באיזה יום ובאיזה שעה אתה קונה את העתון:

כמה אנשים קוראים את העתון:

האם אתה קורא את העתון כולו, או רק קטעים ממנו:

מהו המדור המעניין אותך ביותר:

האם יש לך הערות למערכת:

המנהל הקומוניסט

לפתע הפסיקה מועצת עיריית לונדון את תמיכתה השנתית (25 אלף לירות) בתזמורת הפילהרמונית הלונדונית. ההנמקה: אין מסי פיק כסף לקיים את התזמורת ואת אולם ה-פסטיבל (בו מופיעות תזמורות המתקיימות על הכנסותיהן) גם יחד.

הסיבה, אמרו אנשי התזמורת, הן נטיותיו הפוליטיות של תומאס ראסל, מנהל התזמורת המוכשר, המשתייך למפלגה הקומוניסטית של בריטניה הגדולה. הוא חבר המפלגה זה חמש עשרה שנה, כפי שכל מכריו יודעים, אבל ב-1949 העז לספר לחבר מועצת העירייה כי הוא יוצא לביקור תרבותי במוסקבה. התוצאה: לפני שחברי מועצת העירייה הספיקו להצטרף על שאי פעם דרשו בשלומם של ראסל, הספיק ראסל עצמו לדרוש בשומו של שוטטקוביץ, גדול המהפכנים הסובייטיים.

תוך הכחשה נמרצת מצד העירייה ("אין אנו מתעניינים בדעותיו ובביקוריו של מראסל") הלכה ונתחזקה דעת הכלל, כי הוא המניע העיקרי לשלילת התמיכה.

הפתרון: חצי לירה. עוד בספטמבר 1950 הודיעה העירייה כי לא תפרע חוב של עשרת אלפים לירות אלא אם כן תתחייב התזמורת (בכתב) כי אין כוון קשר בין התפתחות העניינים לדעותיו של ראסל, ואנשי התזמורת יעשו הכל לחסל שמועה זאת.

בחוסר רצון (ומתוך חוסר מיומנים) חתמו אנשי התזמורת וקיימו את הבטחתם משך עשרה חדשים.

אך כאשר מבקר המוסיקה של מכובד עיתוני לונדון, הטיימס, התקיף את העירייה על גרימת נזק לתזמורת מתוך "מניעים אישיים ופוליטיים" חזר הוויכוח לסדר היום והתזמורת פטרה עצמה מהבטחתה, כינסה אסיפת עתונאים, סיפקה אותם בפרטים, עוד בדות ומספרים שחזקו את טענתה. הכחשת עיריית לונדון הפכה מגוחכת.

הפתרון, כפי שנראה בעיני לונדונים אוהדי מוסיקה: חצי לירה לשנה, תרומת 80 אלף אונדרי לונדון שביקשו את העירייה לחדש את תמיכתה לתזמורת תשחרר אותה מכל מועקה כספית, ותאפשר לה התפתחות רבה.

שלושה קונצרטים לנלי

כפתיחה לתחרות שנתית נערכה תחרות מוצרט לכנרים ופסנתרנים עלידי המוצרט אום הישראלי. הפרס הקוסם: נסיעה לחוץ לארץ, שתמריץ את הנוער הישראלי לשקוד על לימוד המוסיקה, להישגים מיוחדים.

בעלת הפרס הראשונה: נלי סכשבסקה, פסנתרנית בת 18 שעלתה ארצה לפני שנה תיים אך בעלת חתק של שתיים עשרה שנות נגינה בפסנתר.

הפתעה הגדולה של נלי: אחר שזכתה בפרס, לחיצת יד ראש ועדת השופטים, ה' פסנתרן הצילאי קלודיו אראו, וכרטיס טיסה הלוך ושוב להר"נ (ש.ק.ל.מ.) נתבקשה ל' הופיע בשלושה קונצרטים פומביים בשלוש ערי הולנד הגדולות.

רגליים למען המגביה

"אם הכל יהיה בסדר, תוכלנה כמה עשרות בחורות ישראליות להציג את רגליהן (וכש' רונותן) למען המגביה באמריקה", העיר אחד האנשים שעמדו בשדה התעופה לוד כדי לקבל את פניו של אדם צעיר, בעל עינים ש' חרות וגוף גמיש, טיפוס של כדורגלן או מעמל. אפשר וביקור אורח זה ישא פרי חי שוב לאמנות הישראלית: הקמת להקת ריי קוד לאומית. כי זוהי מטרת ביקורו.

בראשית היתה הדהקה גירום ריי בינס, אחד המצויינים שבין הכוריאוגרפים ה' צעירים של ברודווי (הבלטים להצגות המפור' סמות' פנסי פרי'), "קרא לי גברת", "תקופת החרדה" ולאחרונה "המלך ואני" נתן אף הוא את ידו במהפכה שנתחוללה בסגנון ה' תיאטרון האמריקאי בשנים האחרונות, ואשר כתוצאה ממנה נוצר ונתקבל הטיפוס החדש של הצגה מוסיקלית, המכונה "מיוויקל". הוא עצמו החל לרקוד רק בגיל 16, לא ה' מסר זמן רב למקצוע כרקדן, אף על פי ש' הצגותיו ה' גלים ונבאו לו עתיד מזהיר.

התכנית של הקרן האמריקאית למען מוסי' דות אמנות בישראל (קרן גורמן): לשגר לה' קת באלט ישראלית לארצות הברית. אם כי ה' ה'קודקוד עלול להיות הרפרזנטטיבי ביותר לא' מנות הארץ, לא היו אנשי הקרן שלמים עם עצמם, הססו, ולבסוף הגיעו למסקנה קונס' טרוקטיבית יותר: להקים את הלהקה תח' לה. לשם כך הוזמן רובינס כדי שיראה ויח' קור את האפשרויות במקום ובאם ימצא אר' תם מענינים וגם ימצא החומר הגלמי הנחוץ, יגש למלאכה. "אני חושב על משהו אשר בו יוכל הצופה באמריקה לראות כבונה נאמנה ומקורית לסגנונים בישראל", אומר רובינס.

"ברור שיש כמה סגנונים בכל ארץ עלייה, יש לעשות סינתזה מסוגננת".

הכוריאוגרף הרקדן בן ה-32 התחיל את הקריירה שלו על הבמה היהודית, באחת ה' הצגות של מוריס שורץ. "מה היה התפקיד הראשון שלי?" הוא מנסה להזכר, "אהה, זה נקרא — אוי מאמע". מה, אידישע מאמע? ה' מבעד לתקופת החרדה" (לפי המשורר האנגלי אורדן ומוסיקה של ליאונרד ברנ' שטיין), שהביאה לרובינס פרסום גדול ב' אמריקה הגיע עתה לישראל כדי ליצור משהו מענין, חדש, אולי גדול. הוא לא אומר זאת בפתוס או פרופגנדה, רובינס רק קובע עוב' דות. לבהירות החולמות על קריירה של רק' דניות בברודוויי והוליבוד — הזדמנות מצו' יינת לגלות את כשרונותיהן. רובינס ישמח לראות את כולן, לשם כך בא לארץ.

ת' א' ט' ר' ו' ו'

הבמאי הציג מטבח

אחרי מוריס שורץ בא שמחה שורץ בן 40, בעל בלורית דקה המגלה במקצת את קר' חתה, מהיר תנועה, עצבני, חולם. כמוריס שורץ כן שמחה — מקומו: הבמה ובעיקר באידיש, אך הוא דומה בחיצוניותו למרק שגאל וכמוהו בא מפריו, ממלכת הפעולה האמנותית. משיעלו על במת אוהל 150 דמר יותיו של שמחה שורץ יוכל הקהל למצוא

נלי סכשבסקה, פסנתרנית לחיצת יד והפתעה

בהו בכיאה נאמנה לרוחו של שגאל. ואכן מרק שגל עצמו צייר כמה מבין הדמויות הללו: בובותיו של שמחה שורץ.

בפריו השיג שמחה שורץ השנה את אחד השיאים של איט במה יהודית. גדולי המבקר רים של העתונות הצרפתית העריכוהו כאמן מבטן ולידה, בעל ביטוי מיוחד במינו. הם ידעו לחזור לרוח הורה של דמויות העבר היהודי, העיירה שהעלה שגאל על בדיו. אין זה מקרה ששורץ בחר לו את הזמן הזה ל' שם סיור עם תיאטרון הבובות ש' בארץ. רבים מבין הצופים יוכלו אחר כך לרדת ל' סוד ביטוי של תמונות שגאל.

גם הירח מושחק שמחה שורץ היה פעם פסל, אך הרב צדדיות שלו לא נתנה לו מנוח. הוא יצר תיאטרון בובות, כי הפיסול היה סטאטי מדי בשבילו. מאידך לא משך אותו התיאטרון ממש, מאחר שידעתו אין אמצעי יותר טוב לביטוי מאשר תנועת הגוף ותנועה בכלל. הוא פיסל את בובותיו בעצ' מו, אחדות לפי שרטוטי שגאל, אחרות לפי מכתולו הוא, יצר אותן במו ידיו, חיבר טקסטים, חיבר מוסיקה ובעצמו (בעזרת אש' תו, מוסיקאי ועוד אנשים מאחורי הפרגוד) הפעיל את תיאטרונו. אצל שורץ משחק גם ה'ירה, וגם הבתים, וגם העז — העיירה ה' יהודית ששקעה.

שינפגש השבוע עם עתונאים הוציא ממז' ודה כמה בובות, הפעיל אותן, דיבר קטעים קטעים על האוירה, על תנועה וביטוי ותוך כדי כך תיקן את עצמו: "אבל זה לא יתן לכם מושג, זה רק חלק. זה המטבח, רציתי שתראו את המטבח שלי".

האוירה תהיה מוכנה ותוגש על צלחת ב' תיאטרון, בהצגה. כשגאל כן שורץ, אין ה' בטחון העצמי בולט כלל וכולל בדבריו, והוא הדבר המקסים ביותר באישיותו. "אינני בטוח אם זה ימצא חן בעיניכם, אולי לא צריך היי' תי להראות לכם את המטבח... אבל רציתי, דווקא רציתי שתראו איך משחקים הסממטיו' טים הללו כשיש להם מסגרת ותוכן".

ז תוחים ופילגש

לפני היכנסו לבית החולים, לעריכת ניתוח בשלפוחית השתן, מהר פרנציסקו פרנקו, רוזן ספרד, לטקס רביפאר, בו העניק לו ציר מצרים במרד את אות הכבוד המצרי על-שם פיאד הראשון. שעה סדיר מוחמד מוסרסר הלמים את

מכונת קוד

כאשר ד"ר פנחס רוזן, שר המשפטים ומנהיג המפלגה הפרוגרסיבית, יצא למסע הבחירות בין יישובי העולים, (בעיקר: רומ' נים, מבני העובד הציוני הפרוגרסיבי) נקט בשיטה שונה מזו של ביי גיי: כאיש מפלגה, יותר על מכונתו הרשמית בה הוא נוסע

בטי דייוויס וגרי מריד באודפן בי.בי.סי. "איני אוהבת את עצמי"

הנפט, שכב שאח איראן, מוחמד רזא פהלווי, במשובח שבבתי החולים בטהרן (על-שם בנק מל'), נותח, בהצלחה, במעי העיור עליו מנתח אמריקאי שהוטס (יחד עם מנתח נוסף, מומחה להרדמה ושלוש אחיות) מארה"ב. הסבר הצלחת הניתוח (לדעת אנשי איראן): כריחת שני ראשי כבשים והסתלם מתחת לגלגלי מכונת השאח, בהיכנסו לבית החולים.

אחר שבטי דייוויס פגשה את בעלה, גרי מריד, בסרטה הגדול הכל אודות חווה היא משתדלת להציג קטעים ממנו, עם בעלה, בכל הזדמנות, כולל את אולפני שירות השי" דור הבריטי. הסבר נוסף: היא מבכרת הופ" עה ברדיו על הופעה בסרט: "איני אוהבת את עצמי על הבד. כאשר ראיתי את עצמי בסרטי הראשון ברחתי בצעקה, ואני עדיין נוהגת כך".

איל המכונות האמריקאי, הנרי קיורר, בן ה'69, הוכיח שוב את כושרו האישי (בו בנה את ממלכתו התעשייתית): בעומדו ליד אגם קליפורני בו שייטה אשתו הצעירה, לא נבהל בהתהפך הסירה, קפץ לסירת מנוע, הגיע למקום התאונה תוך שבע דקות, משה את אשתו (ושלושת מלוויה) מן המים.

קונסטנטין רוקוסובסקי, מרשל רוסי, שהועמד בראש הצבא הפולני, היה, לסברת המערב, קרוב להתנגשות. המבצע: גיטה הגרמני של הפילגש הפולנית של המרשל הרוסי

כשר ממשה, יצא לסיוור במכונת פרטית. שאולה. למרות שיעקב (ארוכה הדרך להירות) מרדור, מפקד אצ"ל לשעבר, פעיל ביותר בתעמולת הבחירות של חירות; יטוש אתר הבחירות את פעילותו המדינית ויפנה לעסקי יבוא. בין הכניותיו: בית קירור באילת, בו יאוחסנו בשר ומוזנות שיובאו בדרך ים-סוף מאפריקה המזרחית וחבש.

מועמד מק"י לכנסת, עורך הדין חנה נאקארה, ערבי נוצרי, איבד את זכות מועמדותו. ההנמקה (של משרד הפנים): שר בתו לישראל ב'1948 (במסגרת ששכר בקפי ריסין) היתה בלתי חוקית.

נציגי ערביי המשולש הישראלי נתכנסו במשרד הקרן הקיימת לישראל בחדרה, רשמו (תמורת 25 ל"י) את אריה זמיר, פקיד משרד החקלאות, בספר הזהב, על טיפולו המסור בפיתוח אדמותיהם וסידור מים לקר קעותיהם, אחר הרדור נוסף שילמו 500 פרוטות עבור העתק התעודה.

בהיחולל ביום הבסטיליה, חגה הלאומי של צרפת, תינוק קוף לזוג הקופים, בגן החיות, מתנת קונסול צרפת בירושלים, רנה נוויל, נקבע לו שם מתאים: בסטיליה.

לפני שאליהו אידת, ציר ישראל בלוג' דון, הביע את צערו על הירצחו של עבדאללה, מין הירדן, נפגש, במסיבה דיפלומטית, בציר הירדן בלוגדון, שהתנצל על שטרם ביקרו. אחר בירור נוסף נתגלה כי הירדני סבר שדיבר עם ציר סכד (עמה כרתה הירדן ברית ידידות לאחרונה) החדש.

המטרה: פשטות

חום וחלום (102 ע') — ט. כרמי — מחברות לספרות (600 פרסות). כרמי טשארני הוא צעיר (26) בעל בלוית שחורה, מבנה גוף צנום והרבה חולצות אמריקאיות. לפני 15 שנים הצטיין בניו-יורק, עיר מולדתו, באיסוף גיירי-כסף (מתוך חפ" סוף סיגוריות משומשות) למען ספרד הרפוב' ליקאית; לפני שש שנים — בהדרכה במוס' דות יתומים בצרפת; לפני שלוש שנים — כמקלען אחת (משתי) הבזות שהוכרחו לירו' שלים, ערב השלת המצור הגדול. מלבד זאת שקד כל אותן שנים על עיסוק נוסף: שירה. כאשר יצא קובץ שיריו הראשון, הכולל 36 שירים, עורר התעניינות רבה, במיוחד בין נושאות נושאו (שירי אהבה). שבוע לאחר הופעת הספר הגיע מכתב רשום, במע' ספה כחולה, ללא חותמת, לבית כרמי (הנשוי): "אהבתי אילך — היא מום או חלום?" האלמונית לא נענתה. הסירי את ידיך! אולם שיריו של כרמי, המצטיינים בפשטותם הרבה, הינם ברורים ביותר. צירם: כל אהבה ראשיתה בחלום — סיומה: מום. שיר פשוט, תשיר אהבתנו, במלים של רנן ומלים של רנן. וכל מלה זרה נמחק.

אך לא שלחת האוהב, הנרכשת בנשימתה, הרבה, שדיה הנוגהות ישערה רופה-הלחיים של אוהבה יכולות למנוע את התוצאה הבורה: הבל נבע מאשליה.

הסירי את ידיך מעורפי. הקשיבי נא: לא אוהבך.

סמודנמ, מקדען, כרמי, ילדותו של כרמי, בן מורה עברי, עברה עליו בניו-יורק (עם שהייה ארעית, של שלוש שנים, בתל-אביב). ראשית בגרותו — בניו-יורק ופריס, בהן למד ספרות אנגלית והשתלם בספרות העולם.

כאשר הוצעה לו, בקיץ 1947, אחת משלוש סטיפנדיות הסתדרות הציונית באמריקה ללימוד באוניברסיטה העברית, עמד בבדיקה (האם תתחבר לארגונים טירוריסטיים? הק' ראת את ספרי ארי (ששים שנה ושנה) אבך זהב, מכיר ועדת הסטיפנדיות? ויצא לארץ ישראל. חודש ימים לאחר שהחל בלימודיו פרצה מלחמת העצמאות. כרמי התגייס להג' נה, עבר קורס למכונות ירייה, היה חייל אחת היחידות שהגנה על יישובי הפרוזדור ממקלעני הראל, החטיבה שפרצה את הדרך לירושלים.

פרק זמן זה שימש לו קורס קליטה אינ' טנסיבי, בו הכיר את אנשי הארץ ואת ההוי שלה.

כאשר שוחרר, כעבור שנתיים, מהצבא (כסרן) שב ללימודיו, פנה לעבודת תרגום, חזר לשירה.

התגברות עז נגדרנות. שירו הרא' שון של כרמי פורסם, בהיותו בן 19, בניב, דו-הירחון של הנוער דובר העברית, "בואי, אהובתי", כעבור ששה חודשים נוספים פורסם את שירו השני הפעם: בגליונות הארצישראלי של יצחק למדן.

מאז שאף כרמי לכתוב שירים, טובים ככל האפשר, בעלי ממה שמאלית ופשוטי הבעה. כהניך השירה האנגלית המודרנית ניסה להת' גבר על נגדרנות של מלים ורגשות, הצטע'

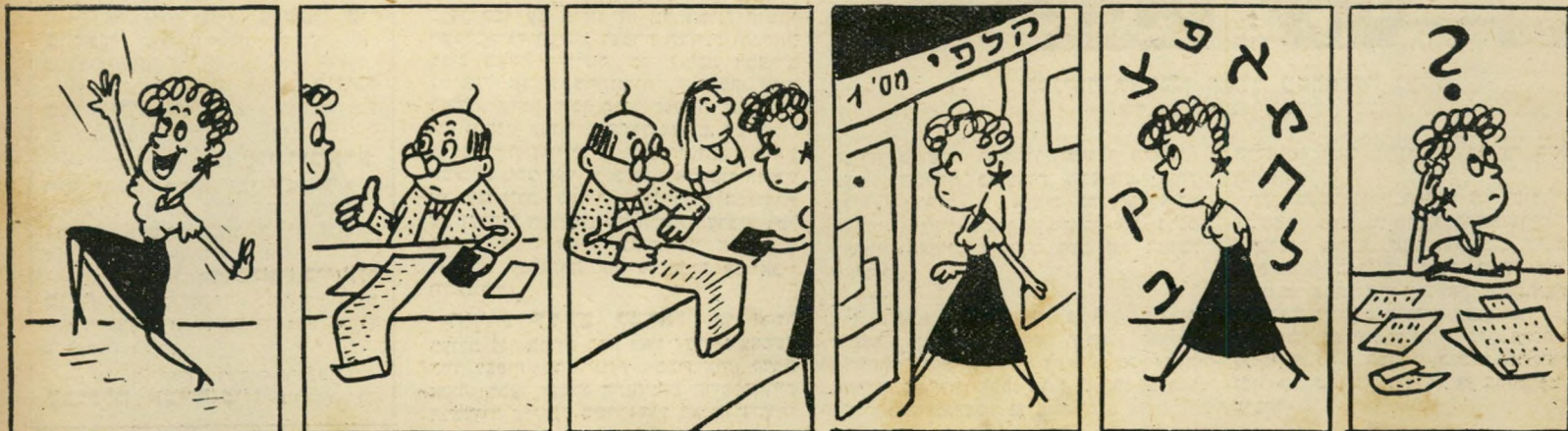

וזרירה שטארק האדם איבד דמותו

בלון לעבור לשווייץ, בה הם מוחזקים עד עלותם לארץ ישראל.

אך אפילו בשווייץ המתורבתת נתקלים פליטי ההשמדה ביחס עוי, קשוח, תוצאה של חמש שנות מצור. רק בהתאשר, סופית, יציאתם לארץ ישראל נוהגים השלטונות ביד טובה, מסיכחים במעט את העבר תחת צלב הקרס.

משוללת זכות בחירה

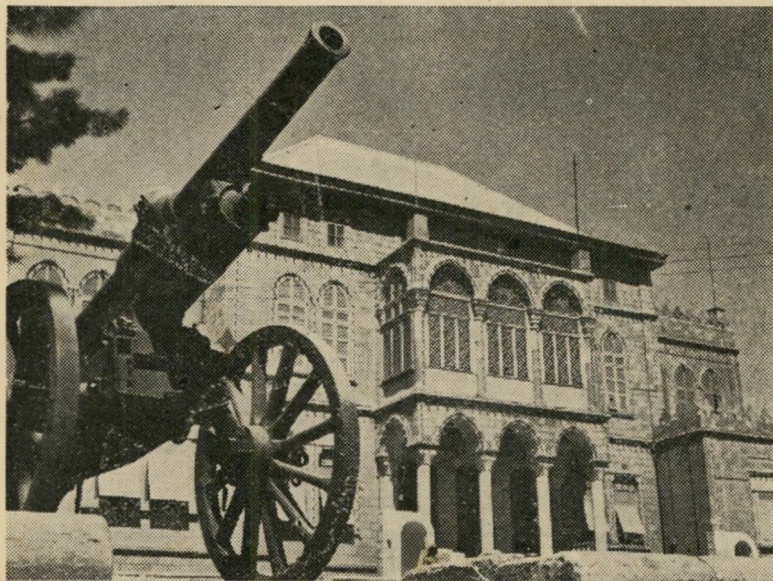

עבדאללה איבן אריחוסין
דמות מרכזית במחזה הדמים

הדוגמה: עבדאללה. כאשר חזר אל סנוסי מגלותו במצרים (בגלל כיבוש לוב ע"י האיטלקים) הצליח לגבש סביבו חלק ניכר מתושבי הארץ. אחר החלטת א"ם להקים מדינה לובית עצמאית, לא היה ספק כי המדינה החדשה תצטרף לליגה הערבית וכי שהותו של אל-סנוסי במצרים תניב פרי של תלות לובית במצרים.

אולם תקוות אלו נכחדו ואל-סנוסי הראה בצורה חד-משמעית כי דעתו להצטרף לקו הבריטי במרחב ולא לקו הליגה. כדוגמה העמיד לעצמו את המלך עבדאללה, ובאותה תקופה מדינה לובית לשלום עם היתרי דים הודיע אל-סנוסי על נכונותו לתת בסיסים צבאיים לאנגלים, לקשור את כלכלתו לכלי כלה הבריטית ולהימנע מכל תמיכה בדרישות ברשימה השחורה של מדינות החוץ המצריות מצרים לפינוי אזור הסואץ. מאז נרשמה לוב ואחד סלים ביי, נציג מצרים בועדת א"ם לארגון העברת סמכויות הממשל הבריטי לממשלה הלובית המרכזית, התקף לא פעם את אל-סנוסי כבובה פוליטית שאינו יכול לעמוד מדינה עצמאית. פעם גם צעק, תוך רוגז, כי מוטב שלוב תישאר תחת שלטון זרים גלוי מאשר לקבל "עצמאות מידי אין בריטין".

כתגובה האשימו אל-סנוסי את מצרים בשאיפות להתפשט ובנסיון להפוך את אפ" ריקה הצפונית לשטח תלוי במצרים. "לא גירשנו את האיטלקים והגרמנים על מנת שחיללים מצרים יתפסו את מקומם", הכריז

הכניסה לארמון המלך עבדאללה בעמאן
נאיף בפנים, טלאל בשוויץ

אל-סנוסי בפני ועידה של ראשי השבטים הבדואים. לכן, כאשר הוטל הרימון על מכוניתו של אל-סנוסי, כחזו כל החקירות לאפשרויות של התערבות מצרית. רבים החושבים, כי ברדי תפה אחרי הגדלות הולכת מצרים והיפכת בסים לרצחנים שישלשו את מרותה בצורה הפשוטה ביותר: כדורים ופצצות. תשובת מצרים: שיגור מיכר ברכה לאל-סנוסי על מזלו הטוב: "ברכות לאללה הבל יכול על שהצילך מידי פושעים חסרי-מצפון ערבי".

עם הירצח או מות שליט ביצבו חרדה אמיתית ותמהון. בפעם השניה תוך שבועות ספורים של הארי טרומן מכתב לאיש הלא נכון. מברקו לאמיר טלאל, המתרפא בשווייץ עורר ניהושים ויכוחים בלי סוף. רק כאשר נתקבל מברק שני ע"י האמיר נאיף נרגעו הרוחות: לא היתה שום כוונה לאמריקאים לקחת חלק בריב הירושתי. המברק נשלח לטלאל מתוך טעות שיגרתית.

המופתעים ביותר ממברקו הראשון של הארי טרומן היו אנשי משרד החוץ הבריטי, שהיו מגיע ראשון במעלה במינוי נאיף כיוורש העצמי. "לא נסכים לשום לחץ על ממשלת ממלכת הירדן לשנות את ההחלטה (מינוי נאיף כיוורש עצמי)", הכריז דובר רשמי של ממשלת בריטניה.

בשיחות פרטיות, הביעו דינאים בריטיים את הדעה כי הדבר עלול לגרום למלחמת אזרחים כשחברות הליגה הערבית (ומברית ערבי ארץ-ישראל והפליטים) תומכים בטלאל והלגיון וצבא הוד מלכותו תומכים בנאיף. אולם אין בכך דאגה מיוחדת. בפעם הראשונה החלו המדינאים הללו להודות לעמים על קיומה של מדינת ישראל, אם כי בהסתייגות מה. לולא מדינת ישראל, אין כמעט ספק שמדינות ערב היו פולשות לממלכת הירדן על מנת לחלקה ביניהן ולחלל יחידה פוליטית נלאכותית זאת (כפי שרצו לעשות עם ארץ ישראל). לאיבן אל-עזר חשבון ישן ע"י משפחת ההאשמים ועל מצרים עוד מציקה העוזה של עבדאללה שלא רצה להכיר בה כמנהיגת המרחב.

אולם ההכרה כי ישראל עומדת לאורך גבולות הגדולים גבולות-חנק אשר ישראל חייבת לפרוך באחד הימים בהנעת (התפסות) היא גורם חשוב בכל האפשרויות הללו. אם יפלו הערבים לירדן, אין ספק שגם ישראל תעשה זאת ולצדה עומדים כל הסיכויים להיות המנצחת העקבית. הסתייגותם של החוגים הבריטיים נובעת מהמחשבה שישראל עלולה לעשות זאת גם ללא תירוץ של פלישה ערבית (כפי שדורי שים אנשי חרות בכל הוקף).

לוב מצרים לא השפיעה

שליט שני, שאף הוא התנסה ברציחות ונסיון לרצח הוא האמיר מוחמד אדריס אל-סנוסי, אמיר קירנאיקה שבצפון אפריקה ומועמד למלכות לוב המאוחדת (קירנאיקה, טריפוליטניה ופואן). הדבר אירע כאשר אל-סנוסי נסע לעיר

שורות חיילי גדוד המשמר המלכותי עד מדרגות המסגד הרחבות. בהגיעו לכניסת המסגד עצר המלך לכמה דקות, עד אשר משרת הסיר את נעליו. המלך, היחידי הפסור מחליצת נעליו בעצמו, לא המזין לקצינים הנבחרים ולנכבדים המלווים אותו שחלצו את נעליהם, החל מתקדם אל פנים המסגד.

פתאום זנק אותו בחור שניצב שם מהבוקר, דחף את הפמליה העסוקה בחליצת נעליה הצדה, ירה מהאקדח שבידו. המלך, לבוש מעיל ארוך כהה מעל לגילאבה (שמלה ערבית ארוכה) הלבנה, צנח ארצה עם קלע בראשו. ואז התפוצץ העולם. הלגיונרים החמושים, שמילאו את החצר לחצו כאיש אחד את הדקי תת-מקלעיהם. כל קצין הוציא את אקדחו והחל יורה. כאשר שכבו היריות, שכבו שתי גופות זו ליד זו: המלך עם הגולגולת המנו פצת והצער שאבדה לו כל צורה של דמות

אחד הרחובות הראשיים בעיר עמאן
ביטוי לרגשי שנהא ובז

אדם מרוב כדורים שפגעו בו. מלבד שני משתתפים מרכזיים אלה במחזה הדמים התגוללו דמויות מגוולות בדם מכל עבר. על המדרגות שכבו הקולונל ראוי ביי הינדאוי, אחד מקציני הלגיון הגבוהים ומפקד אזור ירושלים והמייגור ראוי ביי ענב, מפקד משטרת ירושלים העתיקה שנפצעו מכדורים תועים.

כעבור הצי שעה היתה גופת המלך באיורון שהביאו בדרך חזרה לבירה. עברה הידיעה מפה לפה ומתחנת רדיו אחת לשניה: המלך עבדאללה נרצח.

רגשי שנהא ובז. קהל הסקרנים שהתרכזו ברחבה הגדולה ליד שער דמשק היה הראשון שטעם את רוגז הלגיונרים. מעמי דותיהם הפונות לכיוון הגבול הישראלי הקרוב, הפנו את רוביהם ואת מכוונת היריה אל הקהל הצפוף שנס בבמה ובועקות זועה. אולם לא לפני שהשעיר 30 הרוגים ועשרות פצועים מונחים על האדמה.

שלטון טרור אמיתי התפתח כאשר הלגיון הטיל עוצר לילה חמור בירושלים ופתח במאסרים נרחבים. לפי רשימה שחורה ערוכה מראש, בכל הערים והכפרים מעברו המערבי של הירדן.

בחיפושים אחרי אוהדי המופתי, האחראי כמעט ללא ספק, לרצח עבדאללה, לא דיקדקו הלגיונרים במעשיהם, התנהגו כלפי התושב בים בבז רב. בפעם הראשונה מאז סופחה ארץ-ישראל הערבית לממלכת הירדן נשמעו המלים "פליטני" ו"אורדוני", לא בשמות תושבי שני חבלי ארץ אחת, אלא כביטוי לרגשי שנהא ובז.

בז בכד עם פילוג זה של המוני תושבי הממלכה צץ הפילוג בצמרת המדינה והמרחב סביב בעיית הירושלה. כל תמיכת המצרים במופתי נובעת מהתנגדותו החריפה לעב דאללה, שהיה מוכן תמיד לפשרה עם היהודים והתנגד למנהיגותו של מצרים. עם מילוי קו מהיזה הפוליטית, העבירו המצרים את תמיכתם מחגי אמין לאמיר טלאל, בנו המודח של עבדאללה. לאמיר טלאל דעות המזדהות עם דעותיה הכלליות של הליגה הערבית ושל מצרים, ואילו האמיר נאיף, בנו השני (בן 38) של עבדאללה, הודהה תמיד עם אביו (והאנגלים).

הודות לקיום ישראל. הדי הרצח בעולם עלו במידה רבה לאין ערוך משאפשר היה לצפות מהמדינות במדבריות קדמת אסיה. מבעד לדברי התנחומים הדיפלומטיים הנשלחים ע"י כל משרד חוץ באופן שיגרתי

הירדן

העולם התפוצץ במסגד

כאשר משמר הלגיון התחיל להסתדר עוד בשעות הבוקר בחצר מסגד עומר, ידעו תושבי העיר העתיקה כי המלך עבדאללה עומד להתפלל שם באחד מבין קווי החטופים שכבר התרגלו אליהם במשך שלוש השנים שהעיר שייכת לממלכת הירדן. צעיר לבוש מכנסים כהים וחולצה עם צווארון פתוח, ניגש לאחד הלגיונרים ושאל אם הם מתכוונים למשהו מיוחד. "המלך יבוא לתפילת האשכבה לזכר ריגד אל-סולח", נאמר לו.

כעבור שעה, הבחין אחד הלגיונרים באותו בחור שתפס מקום בחצר, ליד הכניסה למסגד. "בחור סטרייט ונלהב שלא ראה עדיין את המלך כנראה", חשב לעצמו.

ב-11.30 הופיעו מכוניות המלך ופמלייתו. שומר הסף, היושב ליד הנהג, פתח את דלת המכונית והמלך יצא ממנה בעוברו בין שתי

כל חמשה חדשים, רצח

מדינות הנהנות של דרום אמריקה ומדינות האופרטה של הבלקן נהנות ממוניטין מיוחד במינו: רצח תכוף, כמעט שיגרתי, של מנהיגיהן. באור מסוור זה של פרסומה, לא ניתנה תשומת לב מספיק למתחרה חדש בשטח זה: המרחב. במשך 40 החודשים האחרונים, נרצחו 8 מנהיגים פוליטיים, אחד לחמשה חודשים.

— בפברואר 1948 נרצח **האימאם יחיה** של תימן ע"י ראש ממשלתו ומזכירו. שניים מבניו איבדו את חייהם באותה הודמנות.

— בדצמבר 1948, נרצח **מוסטפה פהמי אלינקראשי באשא**, ראש ממשלת מצרים, ע"י ארגון האחים המוסלמים, למי, ארבעה ימים לאחר הכריזו את ארגונם כבלתי-יחוקי.

— בינואר 1949 נרצח **שייח חסן אריבנא**, מנהיג האחים המוסלמים, כתגובה על רצח אלינקראשי (לפי שמור עות — ע"י המשטרה החשאית).

— באוגוסט 1949 נרצח **חוסני אזי זעים**, קולונל שהפך דיקטטור בחסדי אללה, הצבא הסורי ועצמו, ע"י קולונל אחר, סמי אל-חנאווי, שירש אותו.

— באותו יום נרצח **מוחסיין ביי כרואני**, ראש ממשלת אל-זעים, יחד עם הדיקטטור.

— באוקטובר 1950 נרצח **קידונה סמי אליחנאזי** ע"י בן-דודו של ברזאני, כתשלום-דמים.

— במרס 1951 נרצח **עלי רזמארא**, ראש ממשלת איראן, ע"י איש "פדאיון" איסלאמי, הארגון הדתי הקנאי שהתנגד למדיניות רזמארא כלפי הזרים (בעיקר חברת הנפט האנגלו-איראנית).

— ביולי 1951 נרצח **ריאד ביי אלי סולח**, ראש ממשלת הלבנון ע"י פליט מארץ-ישראל, בעת ביקורו אצל המלך עבדאללה בעמאן.

— אליהם נתיסם, כעבור ארבעה ימים, **עבדאללה אבן-חוסין**, מלך הירדן.

כדוריסל

זריקת עונשין הכריעה

עשרה ימים לאחר הכרות המדינה נפל גרעין בכרך (19 וחצי) בכיבוש סנטורה בנוש או חבר פצוע משה הקרב. לפני התגייסו עבד אצל האחים סטיל ושיחק כדוריד במכבי הצפון. ביום השנה לנפילתו החליטו חבריו להנציח את זכרו במפעל ספורטיבי.

אהרונצ'יק בריאל, מציג עיסוק התעמלותי

בשעת סערת הים, כעיסוק התעמלותי בפני עצמו.

היקה הזקן היה משוגע. כאשר אהרונצ'יק מבצע תרגילי כדוריסל מתאספים באי שפת הים לראות בפלא ובזריות. "אני רק בן 48" מצטדק המציל השחרחר, "ואין שום סיבה שיקשה עלי ביצוע תרגילים פשוטים אלה".

הכדוריסל השוחה גולד בקרים (רוסיה) וכבר בנעוריו השתלם בשחייה, אתליטיקה קלה, התאבקות ואיגרוף. ב-1922 עלה ארצה, נצטרף לגרעין קיבוצי ברחובות, ארגן את סניף מכבי במושבה. אחר עבר לגדרה, נדד לתל-אביב, החל עוסק בהצלה. אותה שעה המשיך בספורט האהוב עליו במיוחד: התאבדות. במכבייה השנייה היה מאמן הנבחרת הארצית, הפך לאלוף הארץ במשקל בינוני. נוסף לכל עיסוקיו הרבים מצא את הזמן והמרץ הדרושים להיות אחד מ"שלושת המוסקטרים" (השנים האחרים: יוסקה ואמיל, אף הם מצילים על שפת הים) שייסדו את מועדון בני ליאונרד לאמן נערים באיגרוף.

אך כאשר פגש יקה זקן, משוגע לכדוריסל, התפנה לענף בחיבה יתירה. מאז לא עזב את הכדוריסל, ואף ביצע מפעל שמימושו ארך זמן רב: ספר.

הספר מבוסס על ניסיון 11 שנים, דן בכל תרגילי הכדוריסל, נחטף (מדוכני החנויות) על ידי מעריצי אהרונצ'יק.

שחיה

אין כלור לאמבטיה

"אין מזל לנערים", כעס מאמן שחיה ותיק, המקדיש את רוב זמנו להדרכת נערים. הוא

סרטים

"מובו של גלישין"

סרטו של ג'ון פורד (התסריט: דאדלי ניקולס בעקבות רומאן מאת ליאם אופלהרטי) זיכה את הבמאי ואת שחקנו הראשי, ויקטור מקלגלן, בפרס האקדמיה למדעי הקולנוע ("האוסקר") לשנת 1935. במבט שני, כעבור 16 שנה, יש לקבוע שהסרט לא העלה אבק רב, עודנו יצירה אנושית ואסתטית ממדרגה ראשונה, אחד מהישגיו הגדולים של הקולנוע. גיפו (מקלגלן) הוא חבר במחתרת "הצבא האירי הרפובליקאי". גיפו, אדם פרימיטיבי, פשוט, לקוי קצת בשכלו, מלשין על ידידו, הנרצח בידי הבריטים, מקבל את פרס הכסף, אומר לקנות בו כרטיס נסיעה לאמריקה, לנטוש את דובלין הנמקה ברעב. תחת זאת הוא מבזבז את דמי הפרס בבית מרזח, מעורר את חשד המחתרת, המגלה את האמת ומוציאה אותו להורג.

זהו רקע הדומה במקצת לזה ששימש את הבמאי קארול ריד באיש המחתרת. אולם בעוד שגישתו של הבמאי האנגלי היתה ריאליסטית וקרה, פורד האירי הוא רגשני ושופע רחמים.

גישה זו של פורד אינה, אולי, לרוח המקור; הרומאן סורס במידה ניכרת על ידי המעבד, אבל עובדה זו אינה גורעת מערכו הקולנועי והמשחקי של הסרט. אף על פי שהוסרט בשעתו בחפזון רב, באמצעים מצומצמים, הפתיחה התוצאה את הוליבוד, הוכיחה את כשרונו של הבמאי והראתה בפעם הראשונה (והאחרונה) שמקלגלן יודע לשחק.

ספירלינג היידן והשוטרים ("דרך הפשע")

גינה גדולה

פורד, שנולד לפני 56 שנה, השכיל לאפוף את עלילתו אירה הנראית לזר כאמתית ביותר. לא רק ערפל הרחובות, המצולם באמנות רבה, גם הדמויות מוגשות ביד בטוחה של אמן גדול.

"דרך הפשע"

הבמאי-תסריטאי ג'ון (אוצר הסיירה מאדרה) האסטון ניסה, ובהצלחה ניכרת, לתת תחף לרוחבה של מערכת פשעים גדולה ומסובכת, להראות את הרשת הפלילית במלוא היקפה. התגליות המרעישות האהרונות באמריקה על כנופיות הפשע הגדולות (העולם הזה 699) מחזקות את הריאליזם של הסרט.

מי מעורב בגניבה הגדולה (מיליון דולאר)? דיקס הנדלי (סטרלינג היידן), פושע מצליח ואכזרי, פרפר לילה (ז'יין הייגן), קציין המשטרה דיטריך (בארי קלי) אשר ידו כבולות כי הוא מקבל שוחד מאת סוכני-היגורים (מרק לורנס), עורך דין בן החברה הגבוהה (לואי קלהרן), מומחה לגנבות מסובכות דוק רייד-שיידר (סאם יפה), גבן טונא-שוטרים (גיימס וייטמור).

בסדרה ארוכה של תמונות מלאות-תחף נגולה פרשת הגנבה, הנולדת במותו של רידשניידר המתכנן חשירת מנהרה אל תוך חנות תכשיטים. אחד אחד הוא בוחר באנשי הכנופיה. אולם מישהו מלשין ברגע המכריע, השלל מתמוטט. השודדים מושמדים. בחלקו השני, יורד מתח הסרט, אבל הוא נשאר מעניין בכל זאת. ידו האמונה של הבמאי ניכרת בכל צעד. האסטון הוכיח שוב שהוא במאי גדול.

בבית: קוף שימפנזה. ג'ון האסטון הוא בנו של השחקן המנוח וואלטר האסטון ונחשב עתה, בגיל 45, לאחד מחשובי במאי

ההוליווד, ואחד המפורסמים שבהם. בביתו הוא מחזיק קוף שימפנזה והוא אינו הושש מעולם להגיד את אשר בלבו. התוצאה: רבים מכנים אותו בשם "המפלצת", מפחדים ממנו פחד מות. בין האחרונים: כמה מפיקים הוליוודיים חשובים. התוצאה: האסטון עושה ככל העולה על לבו בסרטיו, זכות הניתנת רק לבמאים בודדים.

הוא התחיל את דרכו בהוליווד כמהבר תסריטים. ביניהם: הוואי, ד"ר אהרלין (בצוותא עם מחברים אחרים). הנץ ממלטה היה סרטו הראשון, עלילה בלשית מותחת שעלתה בפרסות והכניסה לחברה המפיקה הון רב. לאחר מכן ביים עוד סרט אחד בסרט התגייס לצבא האמריקאי, עבד בשרות ההסרטה הצבאי. אחד משני הסרטים שהכין שם, 180 פייטרו, על אודות כפר-חיות אי-טלקי, נחשב לאחד הדוקומנטאריים המלחמתיים הטובים ביותר, צולם בתוך אש החזית. עם שובו לחיים האזרחיים כתב וביים סדרה של סרטים, ביניהם: זרים היינו, האוצר הסיירה מאדרה שהקנו לו את עמדתו הנוכחית.

"קבטן קירי"

ובסטר קירי (אלן לד) הוא סרן בצבא האמריקאי, המשתף פעולה עם הפרטיזנים האיטלקים בעת המלחמה. לאחר השלום הוא חוזר לאיטליה, מבקש את האיש שגילה לנאצים את מקום מפקדתו וגרם למות ידיו והנערה אשר אהב, ג'וליה (וואנדה הנדריקס). ובסטר מגלה שהנערה נשאה בחיים ונשאה בינתים לבארוק ורוקו דה גרפי (פראנסיס דלרד) בו הוא חושד בבגידה, ובצדק, כפי שמתברר.

סרטו של מיצ'ל לייזן מוסיף כמה דוגמאות חדשות לאוסף הסאדיום ההוליוודי. ביניהן: התאבקות מרה בין לד, בעל השרירים החזקים ביותר במילניום, מאבק בו זוכה לד הודות לספות מים רותחים שהנדריקס מתיזה על רגלו של בעל השרירים. במקום אחר בסרט פוגש לד הבלתי מזוין את לדרר החמוש באקדח ואת עוזרו (ג'וזף סאלייה) המגופף בידו חנית מבריקה, במרתף אפל. שנים שלוש בקבוקי יין אדום מכריעים את השנים ולד יוצא כמנצח, אל זרועות העלמה הנדריקס.

בקצרה

הנערה ליד היא כארי וינזור, זמרת המערב הכרוצ של שלהי המאה הקודמת, המשתגשת פעולה עם סוכן האוצר האמריקאי ג'ורג' מונגומרי המנסה, ומצליח, ללכוד את שוודי-הדרכים רוד קאמרון וכנופיתו מזויפת שטרות-הכסף.

מארי וינזור ("הנערה ליד")

שטרות מזויפים

המפונקת — מחזק למאריה באהיה, מנגן בידי ריי ונטורה ותומורתו, אין הרבה בקומדיה צרפתית זו שאינה מצליחה לבדה, למרות (ואולי בגלל) נוכחותה המתמדת של זהובת-שער אחת בשם ג'יול פאסקאל. **בלבדיר בבית הספר** — האימרה שהצלחה אינה גוררת הצלחה, באמנות, מקי בלת אישור נוסף. בלבדיר (קליפטון ווב) טוב הפעם כמו ביומנה של-אומנה, אבל העלילה והמצבים אינם מבוצעים בהצלחה יתרה.

האסיפה ליד הגדר. הכדוריד השתתק והכדוריסל תפס את מקומו. החברים אספו כסף, קנו גביע והכריזו על תחרויות לנוער. בשנה הראשונה הוזמנו קבוצות מכבי והפועל, אך נערי הפועל ביטלו לפי הוראת מרכזם, את השתתפותם. הצופים חשו לעזרה, גייסו שתי קבוצות.

המארגנים הצעירים דאגו להגדלת המשחקים, איסכון הכדוריסלנים, לשופטים ולמדר כירות. לבסוף ויידאו גם, בעזרת משחק משור בה, שהגביע יישאר בידי קבוצתם, מכבי הצפון.

ההכנות לשנה השנייה נפתחו חודש לפני מועד התחרות. המארגנים * התאספו ליד גדר השכונה, קבעו את הסיפורים לפי הצבעה ורוב קולות.

כיום בתור לקרה. שעות מספר לפני התחלת התחרויות ארעו שתי תקלות: נשברה זכוכית תמונתו של גרעין ז'ל ונתפרק בסיס הגביע. מייד יצאה הקריאה לזגן וצורף. למרות שכל בעלי המלאכה היו בתור לקרה התגברו גם על מכשול זה.

11 הקבוצות שהופיעו (מפתח-תקווה, רמ"תים, חיפה, רמת-גן, רחובות ותל-אביב) חולקו קו לשלושה בתים והקרבות התנהלו במרץ רב.

לא נתבקשו כרטיסי כניסה, כדי שהמפעל יהיה המוני. התוצאה: מגרש מכבי תל-אביב התמלא עד אפס מקום. קבוצת המגרש הפכה גם בעלת הגביע לאחר שקבוצת הנוער שלה גברה על כל יריבותיה.

בטרם נסתיים המפעל הידקו המשתתפים תו שחור לתלבושות הספורטיביות, לזכר החבר שנפל. אחר התייצבו בוגרי בריכוכא והכוכב למשחק נוסף. בריכוכא השימעה את הקריאה המסורתית "כיפאן האיי?" (קריאת הקרב של אחד מגדודי גבעתי) והי משחק נפתח בשצף קצף. כל הזמן היו נקרי דות שני היריבים צמודות ועם שריקת הסיום של השופט, אברהם שניאור, היתה התוצאה תיקו (33:33). הנערים הצופים לא טמנו את גרונותיהם בצלחת, פצחו בצעקות עידוד ל-שתי הקבוצות. המשחק הוארך. במצב של 37:37 פסק השופט זריקת עונשין לכל קבוצה. המארגנים זכו בנצחון (37:38) וגברו, בכך, על יריבתם מאז.

כדוריסל

רק בן 48

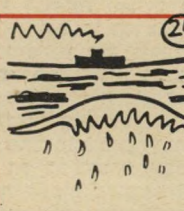
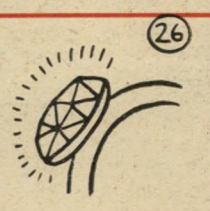
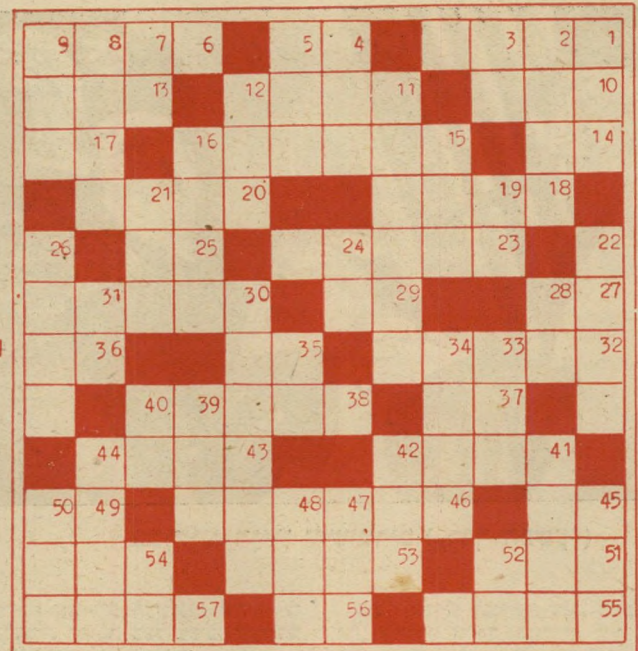
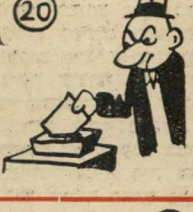
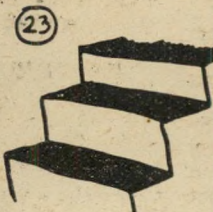
עוד מ-1938 עוסק אהרן (אהרונצ'יק) בריאל בהצלה בימה של תל-אביב, אם כי כבר הספיק להציל מתרחצים מגלי ים יפו ב-1924. אך יחד עם מקצוע המציל (מעל סיפון החסקה שלו) התרכז בענף נוסף: כדור כוח, הנחשב בעיני המציל שווק הפנים, המחזק רוסית

* משה (מוזס) ריש, 21; גרעין ט"ץ, 19 וחצי; יצחק (צוק) סובל, 22; עמנואל (פנ"טלה) אדווין, 20 ודורון (גינ"י) קרדו, 21.

* כדוריסל (90 ע') — אהרן בריאל — הוצאת ספרים (850 פרסות)

1511

מאונק

